

Prośba/Zachęta

Rozumiem Cię, jako ucznia, że trudno zabrać się do pracy, gdy nikt nie pilnuje, nadzoruje ... itd.

Proponuję Ci, jeszcze, dokonać pożądanых zmian w sposobie myślenia o sobie i podejmowanych działaniach – postępowaniu – może będzie łatwiej:

***Zmieniam się na lepsze – JAKO CZŁOWIEK
Rozpoznaję potrzeby swoje i innych ludzi
Wyznaczam – kim chcę być - własną misję (tutaj i teraz) i cele w życiu
W swoim postępowaniu jestem twórczy i odpowiedzialny
Kieruję się Zaufaniem wobec innych osób
Dyscyplinuję się wewnętrznie i chcę osiągnąć cel (DOBRY)
Wytrwałości w stawianiu małych kroków w wyznaczonym kierunku
Wymagam od SIEBIE - Myślenia
Przyjmuję współpracę, otwieram się na - przyjmowanie i dawanie
Słucham ze zrozumieniem i rozumiem
Kieruję się MIŁOŚCIĄ (a nie nienawiścią) do innych i siebie
Teraz wytrzymam ze sobą, a inni ze mną***

Udowodnij, przede wszystkim sobie, że potrafisz wykonać „jakąś” pracę – bez nadzoru.

W ten sposób wygrasz z pokusą i powiesz sobie, że można – bo można; jeżeli tylko się chce.

Wykonanie zaproponowanych prac – jak obliczałem - zajmie ok. 10. min; gorliwszym dwa razy tyle. Tyle wolnego, a tu tylko jedna godzina lekcyjna.

Prace możesz wykonać w różnych technikach.

Zawsze możesz, zapytać, napisać emaila mirekc-wirus@o2.pl – zawsze ;) odpowiadam.

Zapraszam na stronę (MOJĄ) www.retsat1.net/wzoremJezus - znajdziesz na niej wiele pomocnych materiałów na ponad 200. stronach www.

Możesz napisać też na Messengerze.

Dziękuję Ci za wykonanie prac :)

Twój przewodnik - w trudnej sytuacji dla Ciebie jak i dla mnie

MirekC

OCENA TWOJEJ PRACY:

1. z każdego tematu jest ocena oraz ewentualne za odpowiedzi ustne (jeżeli się zobaczymy) plus prace dodatkowe (dla chętnych).
2. gdy wykonasz zadania - otrzymasz ocenę:
 - w poniedziałek/wtorek otrzymasz ocenę +1,
 - w terminie +-0,
 - jeżeli wykonasz zadania bez względu na termin otrzymasz ocenę -1,
 - inne formy oceny do uzgodnienia.

POWODZENIA

email:
mirekc
-wirus
@o2.pl

strona:
retsat1.
com.pl/
wzorem
Jezus

klasa 2 Log RELIGIA
(01-05 II 2021)

NR.kat.w.PODR-29i30
DATA.realizacji-02.02.2021

29. Chrześcijański styl pracy

Jak pracować?

- „Jesteśmy zobowiązani do pracy i to pracy sumiennej, z poczuciem odpowiedzialności, z miłością i wytrwaniem, bez zaniedbań i lekkomyślności, gdyż praca jest nakazem Boga”.
- „Jakakolwiek praca - bardzo ważna lub nie, z ludzkiego punktu widzenia - winna stawać się dla ciebie środkiem służenia Panu i ludziom: na tym polega prawdziwa miara jej znaczenia”.
- „Pracuj zawsze i we wszystkim z poświęceniem, aby postawić Chrystusa u szczytu wszystkich ludzkich działań”.
- „Odpowiedź na łaskę polega również na wierności w tych drobnych codziennych sprawach, które wydają się nieznaczne, a jednak posiadają transcendentną właściwą Miłości”.
- „Chrześcijaninie! Masz obowiązek być przykładem we wszystkich dziedzinach, również jako obywatel w wypełnianiu spraw zwróconych ku wspólnemu dobru”.
- „Jeśli naprawdę pragniemy uświęcić pracę, musimy spełnić nieuchronnie pierwszy warunek: pracować, i to pracować dobrze - z ludzką i nadprzyrodzoną powagą”.
- „Praca wykonana połowicznie jest jedynie karykaturą całopalnej ofiary, której domaga się od ciebie Bóg”.
- „Chrześcijańska odpowiedzialność w pracy nie ogranicza się do przepracowania dniówki, lecz wymaga wykonania zadań z kompetencją zawodową i techniczną ... , a przede wszystkim z miłością do Boga”. „Jaką szkodą jest marnowanie czasu, który jest skarbem Bożym”.
- „Winienesz być czujny, żeby twoje sukcesy zawodowe, czy twoje niepowodzenia - które też nadejdą - nie przysłoniły ci na chwilę prawdziwego celu twojej pracy: chwały Bożej”.
- „Poprzez swoją pracę zawodową, wykonaną z możliwą perfekcją nadprzyrodzoną i ludzką, możesz - i musisz - wprowadzać zasady chrześcijańskie tam, gdzie wykonywać będziesz swój zawód”.

Por.J. Escriva, Droga, Bruzda, Kuźnia, Katowice - Ząbki 200 I, s. 765-773.

Znosić trud pracy

„Pot i trud, jaki w obecnych warunkach ludzkości związany jest nieodzownie z pracą, dają chrześcijaninowi i każdemu człowiekowi, który jest wezwany do naśladowania Chrystusa, możliwość uczestniczenia z miłością w dziele, które Chrystus przyszedł wypełnić (por. J 17, 4). To dzieło zbawienia dokonało się przez cierpienie i śmierć krzyżową. Znosząc trud pracy w zjednoczeniu z Chrystusem ukrzyżowanym za nas, człowiek współpracuje w pewien sposób z Synem Bożym w odkupieniu ludzkości. Okazuje się prawdziwym uczniem Jezusa, kiedy na każdy dzień bierze krzyż (por. Łk 9, 23) działalności, do której został powołany”. (LE 27)

zadanie. Wypisz w czym nie wywiązujemy się w pracy i jak to zmienić.

30. Czy bogaty może być zbawiony?

Ostrzeżenie przed chciwością

Jezus opowiedział im przypowieść: «Pewnemu zamożnemu człowiekowi dobrze obrodziło pole. I rozważał w sobie: ‘Co tu począć? Nie mam gdzie pomieścić moich zbiorów’. I rzekł: ‘Tak zrobię: zburzę moje spichlerze, a pobuduję większe i tam zgromadzę całe moje zboże i dobra. I powiem sobie: Masz wielkie dobra, ·na długie lata złożone; odpoczywaj, jedz, pij i używaj!’. Lecz Bóg rzekł do niego: ‘Głupcze, jeszcze tej nocy zażądają twojej duszy od ciebie; komu więc przypadnie to, coś przygotował?’. Tak dzieje się z każdym, kto skarby gromadzi dla siebie, a nie jest bogaty u Boga»”. (Łk 12, 16-21)

O turyście u kartuzów

Pewien bogaty turysta zanocował w klasztorze kartuzów. Zdziwiony spartańskim wystrojem celi zapytał towarzyszącego mu mnicha:

- Gdzie macie meble?

- A gdzie pan ma swoje meble - odpowiedział celnie mnich pytaniem na pytanie.

- Ja? Ja jestem przecież tylko przejazdem tutaj.

- No właśnie - odpowiedział zakonnik - my jesteśmy tutaj tak samo tylko przejazdem.

K.Wójtowicz, Przypiski.Wrocław 1992, s. 71.

Potrzeba wewnętrznej wolności wobec bogactwa

„Wszyscy chrześcijanie powinni starać się «należycie kierować swymi uczuciami, aby korzystanie z rzeczy ziemskich i przywiązanie do bogactw wbrew duchowi ewangelicznego ubóstwa nie przeszkodziło im w osiągnięciu doskonałej miłości»”. (KKK 2545)

„Chrystus nazywa «ubóstwem w duchu» dobrowolną pokorę człowieka i wyrzeczenie się siebie; a apostoł daje nam jako przykład ubóstwo Boga, gdy mówi: «Dla nas stał się ubogim» (2 Kor 8, 9) “. (św. Grzegorz z Nyssy)

Wniosek

„Jezus nakazuje swoim uczniom, by przedkładali Go nad wszystko i nad wszystkich, oraz proponuje im «wyrzeczenie się wszystkiego, co posiadają» (Łk 14, 33), ze względu na Niego i Ewangelię. Na krótko przed swoją męką pokazał im przykład ubogiej wdowy jerozolimskiej, która ze swego niedostatku dała wszystko, co miała na utrzymanie. Wypełnienie zalecenia wolności serca wobec bogactw jest konieczne, by wejść do królestwa niebieskiego”. (KKK 2544)

zadanie. Odpowiedz na pytnie w temacie.

OCENY:

1. z każdego tematu jest ocena oraz ewentualne za odpowiedzi ustne (jeżeli się zobaczmy) plus prace dodatkowe (dla chętnych).
2. gdy wykonasz zadania w poniedziałek/wtorek - otrzymasz ocenę: +1,
- w terminie +-0,
- jeżeli wykonasz zadania bez względu na termin otrzymasz ocenę -1,
- inne formy oceny do uzgodnienia. POWODZENIA.

01

data oddania

Imię i Nazwisko

email:
mirekc
-wirus
@o2.pl

strona:
retsat1.
com.pl/
wzorem
Jezus

klasa 2 Log RELIGIA
(08-12 II 2021)

NR.kat.w.PODR-31i52

DATA.realizacji-09.02.2021

31. Własność a życie w społeczeństwie

Prawo człowieka do posiadania. „Ponieważ własność i inne formy prywatnego dysponowania dobrami materialnymi przyczyniają się do zaimplementowania osoby, a ponadto dają jej sposobność do wykonywania swoich zadań w społeczeństwie i gospodarce, chodzi przede wszystkim o to, aby popierać dostęp i jednostek, i grup do możliwości jakiegoś dysponowania tymi dobrami.

Dobra ziemskie przeznaczone dla wszystkich ludzi. „Bóg przeznaczył ziemię wraz ze wszystkim, co się na niej znajduje, na użytek wszystkich ludzi i narodów, dlatego też dobra stworzone powinny w słusznej mierze docierać do wszystkich(...). Dlatego korzystając z tych dóbr, człowiek powinien uważać zewnętrzne, legalnie posiadane przez siebie rzeczy nie tylko za swoje własne, lecz także za wspólne, w tym znaczeniu, że mogą one przynieść pożytek nie tylko jemu samemu, lecz także innym. Ponadto wszystkim przysługuje prawo udziału w dobrach wystarczających dla nich samych i dla ich rodzin”. (KDK 69)

Własność prywatna a własność publiczna. „Prawo do własności prywatnej nie stoi w sprzeczności z tym prawem, które zawarte jest w różnych formach własności publicznej. Przekształcenie dóbr we własność publiczną może być dokonane jedynie przez kompetentną władzę, odpowiednio do wymagań dobra wspólnego i w jego granicach, po zaoferowaniu sprawiedliwej rekompensaty. Poza tym do władzy publicznej należy nadzór nad tym, aby ktoś nie używał prywatnej własności wbrew dobru wspólnemu.

Nie stać się niewolnikiem rzeczy materialnych. „Istnieje bowiem bardzo realne i wyczuwalne już niebezpieczeństwo, że wraz z olbrzymim postępem w opanowaniu przez człowieka świata rzeczy, człowiek gubi istotne wątki swego wśród nich panowania, na różne sposoby podporządkowuje im swoje człowieczeństwo, sam staje się przedmiotem wielorakiej - czasem bezpośrednio nieuchwytniej - manipulacji poprzez całą organizację życia zbiorowego, poprzez system produkcji, poprzez nacisk środków przekazu społecznego.

Egoizm przeciwny porządkowi stworzenia. Jest rzeczą niesprawiedliwą, aby niewielka uprzywilejowana grupa wybrańców gromadziła coraz więcej zbędnych dóbr, trwoniąc dostępne bogactwa, podczas gdy rzesze ludzi żyją w nędzy, na poziomie minimum koniecznego do przetrwania.

Chrześcijański styl udziału w życiu ekonomicznym. „Niech chrześcijanie, którzy odgrywają aktywną rolę we współczesnym postępie gospodarczo-społecznym i występują w obronie sprawiedliwości i miłości, będą przekonani, że mogą wnieść duży wkład w pomyślność ludzkości i pokój na świecie.

zadanie. Czy dzisiejszy człowiek myśli jedynie o dobrach materialnych, jeżeli nie, to co innego wybiera i co dla niego jest ważne?

52. Jak pięknie kochać - św. Walenty

Święty Walenty żył w III wieku. Był męczennikiem, który poniósł śmierć za wiarę jako biskup Terni pod Rzymem w czasach cesarza Klaudiusza II Gota, około 269 roku. Sam opis jego śmierci oraz okoliczności poprzedzające męczeństwo w barwnych słowach przywołuje m.in. ks. Piotr Skarga. święty Walenty w czasie prześladowań uzdrowił ze ślepoty córkę jednego ze sług cesarskich i doprowadził do nawrócenia całej jego rodziny. To spowodowało na niego gniew władcy, który kazał biskupa bić maczugami, a później ściąć. Kult świętego dość szybko się rozszerzył. W miejscu, w którym męczennik został pochowany, już w IV wieku papież Juliusz I kazał wznieść bazylikę. Za sprawą historii świętego biskupa, ale także legend z nim związanych, jego kult rozszerzył się szybko w całej chrześcijańskiej Europie.

Miłość podstawowym powołaniem człowieka

„Bóg jest miłością i w samym sobie przeżywa tajemnicę osobowej komunii miłości. Stwarzając człowieka na swój obraz i nieustannie podtrzymując go w istnieniu, Bóg wpisuje w człowieczeństwo mężczyzny i kobiety powołanie, a więc zdolność i odpowiedzialność za miłość i wspólnotę. (FC 11)

Dwa sposoby realizacji powołania do miłości

„Objawienie chrześcijańskie zna dwa właściwe sposoby urzeczywistnienia powołania osoby ludzkiej - w jej jedności wewnętrznej - do miłości: małżeństwo i dziewictwo”. (FC 11)

Miłość jest darem

„W swej najgłębszej rzeczywistości miłość jest istotową darem, a miłość małżeńska, prowadząc małżonków do wzajemnego «poznania». (FC 14)

Całkowite osobowe oddanie

„Płciowość, poprzez którą mężczyzna i kobieta oddają się sobie wzajemnie we właściwych i wyłącznych aktach małżeńskich, nie jest bynajmniej zjawiskiem czysto biologicznym, lecz dotyczy samej wewnętrznej istoty osoby ludzkiej jako takiej.

zadanie. Czy nasza “miłość” jest podobna do średniowiecznej?

OCENY:

1. z każdego tematu jest ocena oraz ewentualne za odpowiedzi ustne (jeżeli się zobaczymy) plus prace dodatkowe (dla chętnych).
2. gdy wykonasz zadania w poniedziałek/wtorek - otrzymasz ocenę: +1,
- w terminie +-0,
- jeżeli wykonasz zadania bez względu na termin otrzymasz ocenę -1,
- inne formy oceny do uzgodnienia. POWODZENIA.

02

data oddania

Imię i Nazwisko

email:
mirekc
-wirus
@o2.pl

strona:
retsat1.
com.pl/
wzorem
Jezus

klasa 2 Log RELIGIA
(15-19 II 2021)

NR.kat.w.PODR-
DATA.realizacji-17.02.2021

32. ZAANGAŻOWANIE W ŻYCIE POLITYCZNE

Czym jest dobro wspólne?

Wspólnota polityczna istnieje więc dla dobra wspólnego. w którym znajduje ona pełne uzasadnienie i sens i z którego bierze swoje pierwotne i sobie właściwe prawo. Dobro zaś wspólne obejmuje sumę tych warunków życia społecznego. dzięki którym jednostki. rodziny i zreszterua mogą pełniej i łatwiej osiągnąć swoją własną doskonałość. Ponadto polityka na rzecz osoby i społeczeństwa przyjmuje jako stały kierunek postępowania obronę i promocję sprawiedliwości. rozumianej jako «cnota». w której wszyscy winni być wychowywani i jako «siła» moralna. która wspiera zaangażowanie na rzecz praw i obowiązków każdego i wszystkich. mając za podstawę osobistą godność ludzkiej istoty(Chl 42. por KDK 74)

Zaangażowanie polityczne jako powołanie

.Wszyscy chrześcijanie powinni mieć świadomość. że ich szczególne i swoiste powołanie dokonuje się we wspólnocie politycznej. dzięki czemu winni świecić przykładem. ponieważ zobowiązuje ich do tego świadomość obowiązku i służby dla pomnażania dobra wspólnego. tak aby również czynami pokazywali. w jaki sposób władza może iść w parze z wolnością. osobista inicjatywa z potrzebami całego organizmu społecznego. potrzebna jedność z pożytecznym zróżnicowaniem. w zakresie porządku spraw doczesnych niech uznają uprawnione różnice poglądów, a także szanują tych obywateli. również stowarzyszonych. którzy tych poglądów uczciwie bronią. Panie polityczne powinny zaś popierać co. co ich zdaniem potrzebne jest dla dobra wspólnego: nigdy nie wolno im przedkładać korzyści własnej nad dobro wspólne". (KDK 75)

.Kościół, który ze względu na swoje zadanie i kompetencje w żaden sposób nie utożsamia się ze wspólnotą polityczną i nie łączy się z żadnym systemem politycznym. jest równocześnie i znakiem. i obroną uanscendencji osoby ludzkiej". (KOK 76)

Kościół a polityka

.Wspólnota polityczna i Kościół są. każde na własnym terenie. od siebie niezależne i autonomiczne. Jednak i wspólnota polityczna. i Kościół. choć z różnego tymlu. służą osobistemu i społecznemu powołaniu tych samych ludzi. Służbę będą mogli pełnić dla dobra wszystkich tym skuteczniej. im lepiej prowadzić będą ze sobą zdrową współpracę. uwzględniając także okoliczności miejsca i czasu. Człowiek bowiem nie jest ograniczony do samego tylko porządku doczesnego, ale żyjąc w historii ludzkiej. integralnie zachowuje swoje powołanie do życia wiecznego.

Kościół zbudowany na miłości Odkupiciela przyczynia się do tego, że zarówno w obrębie narodu. jak i pomiędzy narodami. powszechniej rozkwita sprawiedliwość i miłość. Przepowiadając prawdę ewangeliczną i oświełając wszystkie dziedziny ludzkiej działalności swoją nauką i dawanym przez chrześcijan świadectwem. szanuje również i popiera polityczną wolność obywateli i ich odpowiedzialność". (KDK 76)

zadanie. Dlaczego chrześcijanin powinien się angażować w politykę

33. Zaangażowanie SPOŁECZNE CHRZEŚCIJANINA

Pluralizm zaangażowania społecznego

Programy społeczne chrześcijan winny wyrastać zawsze z Ewangelii. żaden z nich nie może być traktowany w sposób wyłączny. jako jedyny i obowiązkowy dla wszystkich. Nikt też nie może powoływać się na autorytet Kościoła. Jeśli zaś przedstawione z obu stron rozwiązania wielu z tarwością łączyć będzie - nawet wbrew intencji stron - z przesłaniem ewangelicznym, trzeba aby było jednak jasne. że w takich wypadkach nikomu nie wolno zawłaszczać autorytetu Kościoła wyłącznie na rzecz własnego rozwiązania. Zawsze zaś niech starają się w szczerzej rozmowie oświecać siebie nawzajem. zachowując wzajemną miłość i troszcząc się przede wszystkim o dobro wspólne". śś(KDK 43)

Pełnienie funkcji publicznych

Chrześcijanie pełniący obowiązki publiczne powinni być świadomi odpowiedzialności. jaka na nich spada. Wypełnianie obowiązków publicznych jest służbą wspólnocie i - choć często tylko przez instytucje i funkcje wyłącznie ludzkie - jest prawdziwym powołaniem. Działalność taka wymaga ducha prawdziwej miłości społecznej. nadto może powodować duchowy wzrost osoby, która wypełnia ją w sposób godny.

Kościół uważa za godne pochwały i uznania dzieło tych. którzy w służbie ludziom poświęcają się dla dobra państwa i podejmują ciężar takich obowiązków. (...) Ci, którzy pragną wykonywać zawód polityka i posiadają odpowiednie uzdolnienia, niech przygotowywują się do uprawiania tej sztuki zarazem trudnej i bardzo szlachetnej i starają się ją wykonywać. nie pamiętając o dobru własnym i korzyściach materialnych. Moralnie nienaganni i mądrzy zarazem niech występują przeciwko niesprawiedliwości. uciskowi. przemocy i nietolerancji. czy jednego człowieka. czy partii politycznych: z uczciwością. sprawiedliwością. a także miłością i polityczną odwagą niech poświęcają się dobru wspólnemu". (KDK 75)

Udział w głosowaniu jest szczególnym i bezpośrednim udziałem w życiu politycznym. Przez głosowanie oddaje się określonym organizacjom i osobom zarządzanie w sprawach publicznych. Od tej decyzji zależy wiele aspektów życia społecznego, rodzinnego i osobistego. nie tylko w porządku ekonomicznym i materialnym. ale także moralnym. Stąd wynika duża odpowiedzialność. z którą jest związane prawo do głosowania. Przy konkretnych wyborach motywem określającym oddanie głosu na określoną partię czy osobę winno być gwarantowane przez nią sprzyjanie prawdziwemu dobru wspólnemu.

W chwili głosowania lub zapisywania się do określonej partii czy zrzeszenia należy uwzględniać, czy waności są szanowane. ale także jakich metod i środków się używa. Przy wyborze jakiejś partii należy uwzględniać także kompetencje.

zadanie. Dlaczego chrześcijanin powinien angażować w życie społeczne.

OCENY:

1. z każdego tematu jest ocena oraz ewentualne za odpowiedzi ustne (jeżeli się zobaczmy) plus prace dodatkowe (dla chętnych).
2. gdy wykonasz zadania w poniedziałek/wtorek - otrzymasz ocenę: +1,
- w terminie +-0,
- jeżeli wykonasz zadania bez względu na termin otrzymasz ocenę -1,
- inne formy oceny do uzgodnienia. POWODZENIA.

03

data oddania

Imię i Nazwisko

email:
mirekc
-wirus
@o2.pl

strona:
retsat1.
com.pl/
wzorem
Jezus

klasa 2 Log RELIGIA
(22-26 II 2021)

NR.kat.w.PODR-34i35

DATA.realizacji-24.02.2021

34. CZY PATRIOTYZM TO PRZEŻYTEK?

Pan Jezus płakał nad losem swej ojczyzny

„Gdy był już blisko, na widok miasta [Jezus] zapłakał nad nim i rzekł: «O gdybyś i ty poznało w ten dzień to, co służy pokojowi! Ale teraz zostało to zakryte przed twoimi oczami. Bo przyjdą na ciebie dni, gdy twoi nieprzyjaciele otoczą cię wałami, oblegną cię i ścisną zewsząd. Powalą na ziemię ciebie i twoje dzieci z tobą, a nie zostawią w tobie kamienia na kamieniu za to, żeś nie rozpoznało czasu twojego nawiedzenia»”. (Łk 19, 41-44)

Miłość ojczyzny i powinności obywatelskie

„Kochając swój naród i wiernie spełniając obowiązki obywatelskie, katolicy winni czuć się zobowiązani do powiększania prawdziwego dobra wspólnego i takiego wyrażania swoich opinii, by władza państwowa sprawowana była sprawiedliwie, a prawa odpowiadały nakazom moralnym i dobru wspólnemu”. (DA 14)

Dialog i współpraca

„Niech katolicy starają się usilnie współpracować ze wszystkimi ludźmi dobrej woli w popieraniu wszystkiego, co prawdziwe, co sprawiedliwe, co święte i godne miłości (por. Flp 4, 8). Niech z tymi ludźmi prowadzą dialog, uprzedzając ich roztropnością i życzliwością, niech podejmują też badania nad kształtowaniem instytucji społecznych i państwowych w duchu Ewangelii”. (DA 14)

Otwarcie na inne narody

„Wśród znaków naszych czasów na szczególne podkreślenie zasługuje owo nieodwracalnie wzrastające poczucie solidarności wszystkich narodów, którego troskliwe popieranie i przemienianie w szczerą i prawdziwą uczucie braterstwa jest zadaniem apostołstwa świeckich. Nadto świeccy powinni być świadomi spraw międzynarodowych, zarówno problemów, jak i rozwiązań czy to teoretycznych, czy praktycznych, które na tym polu powstają, szczególnie w odniesieniu do narodów będących na drodze rozwoju.

Wszyscy którzy pracują wśród innych narodów lub dostarczają im pomocy, winni pamiętać, że stosunki pomiędzy narodami powinny być prawdziwym braterskim współżyciem, w którym każda ze stron równocześnie daje i otrzymuje. Ci zaś, którzy podróżują, czy to z racji załatwiania spraw międzynarodowych, czy interesów lub wypoczynku, niech pamiętają, że wszędzie są wędrującymi głosicielami Chrystusa i niech się zachowują jak Jego prawdziwi wyznawcy”. (DA 14)

zadanie.

Jak należy rozumieć przedstawiony cytat? „Obywatele powinni pielęgnować wielkoduszną i wierną miłość do ojczyzny - jednak bez ciasnoty umysłu - tak miłować, aby równocześnie mieli na uwadze dobro całej rodziny ludzkiej, którą łączą różnorodne więzy występujące pomiędzy rasami, ludami i narodami”.

(KDK 75)

35. DUCHOWA JEDNOŚĆ EUROPY

Niebezpieczeństwo wykluczenia religii

w połowie ubiegłego tysiąclecia rozpoczął się, a od XVIII wieku rozwinął na szeroką skalę proces laicyzacji, zmierzający do wykluczenia Boga i chrześcijaństwa z wszystkich dziedzin życia ludzkiego. Wynikiem tego procesu były często agnostyczny lub ateistyczny laicyzm i sekularyzacja, a więc zdecydowane i totalne wykluczenie Boga i naturalnego prawa moralnego z wszystkich dziedzin ludzkiego życia. W ten sposób religia chrześcijańska została zepchnięta do prywatnej sfery życia człowieka. Czyż z tego punktu widzenia nie jest znamienity fakt, że z Karty Europejskiej wykreślono jakiegokolwiek bezpośrednie odniesienie do religii, a więc także do chrześcijaństwa? Wyraziłem ubolewanie z tego powodu, gdyż uważam, że jest to postępowanie antyhistoryczne i uwłaczające ojcom nowej Europy.

Jan Paweł II, Papieskie przesłanie do uczestników III Międzynarodowego Forum Fundacji im. Alda De Gasperi (22.02.2002), n. 3.

Europa potrzebuje Jezusa Chrystusa

Stary kontynent potrzebuje Jezusa Chrystusa, by nie zagubić swej duszy i nie utracić tego, co w przeszłości uczyniło go wielkim i co jeszcze dziś czyni zeń przedmiot podziwu innych narodów. To przecież dzięki oddziaływaniu chrześcijańskiego orędzia ugruntowały się w sumieniach wielkie ogólnoludzkie wartości, takie jak godność i nietykalność osoby, wolność sumienia, godność pracy i człowieka pracującego, prawo do godnego i bezpiecznego życia, a więc i do korzystania z zasobów ziemi, które z woli Bożej przeznaczone są do użytku wszystkich ludzi.

Do umocnienia tych wartości przyczyniły się bez wątpienia również inne, niezwiązane z Kościołem siły, i czasem sami katolicy, powstrzymywani przez negatywne czynniki historyczne, zbyt wolno odkrywali wartości, które - choć niestety odcięte od swych religijnych korzeni - były przecież wartościami chrześcijańskimi. Dziś Kościół ze wznowioną energią ukazuje je Europie, która może ulec relatywizmowi ideologicznemu i nihilizmowi moralnemu, gdy zło nazywa dobrem, a dobro złem. Mam nadzieję, że Unia Europejska będzie umiała zaczerpnąć nowe energie ze swego chrześcijańskiego dziedzictwa i udzielić właściwych odpowiedzi na coraz to nowe pytania, jakie pojawiają się przede wszystkim w dziedzinie etyki. Jan Paweł II, dz. cyt., n. 4.

Zadanie. Napisz, dlaczego Europa potrzebuje Chrystusa?

OCENY:

1. z każdego tematu jest ocena oraz ewentualne za odpowiedzi ustne (jeżeli się zobaczymy) plus prace dodatkowe (dla chętnych).
2. gdy wykonasz zadania w poniedziałek/wtorek - otrzymasz ocenę: +1,
- w terminie +/-0,
- jeżeli wykonasz zadania bez względu na termin otrzymasz ocenę -1,
- inne formy oceny do uzgodnienia. POWODZENIA.

04

data oddania

Imię i Nazwisko

email:
mirekc
-wirus
@o2.pl

strona:
retsat1.
com.pl/
wzorem
Jezus

klasa 2 Log RELIGIA
(01-05 III 2021)

NR.kat.w.PODR-36i53

DATA.realizacji-03.03.2021

36. WIARA KTÓRA STAJE SIĘ KULTURĄ

Jana Pawła II do artystów:

„Bóg powołał zatem człowieka do istnienia, powierzając mu zadanie bycia twórcą. W «twórczości artystycznej» człowiek bardziej niż w jakimkolwiek inny sposób objawia się jako «obraz Boży» i wypełnia to zadanie przede wszystkim kształtując wspaniałą „materię” własnego człowieczeństwa, a z kolei także sprawując twórczą władzę nad otaczającym go światem. Boski Artysta, okazując artyście ludzkiemu łaskawą wyrozumiałość, użycza mu iskry swej transcendentnej mądrości i powołuje go do udziału w swej stwórczej mocy(...). Dlatego artysta, im lepiej uświadamia sobie swój «dar», tym bardziej skłonny jest patrzeć na samego siebie i na całe stworzenie oczyma zdolnymi do kontemplacji i do wdzięczności, wznosząc do Boga hymn uwielbienia. Tylko w ten sposób może do końca zrozumieć samego siebie, swoje powołanie i misję”.

Jan Paweł II, Ust do artystów (4.04.1999), n. I.

Kultura sposobem istnienia i życia

„Kultura, jest specyficznym sposobem istnienia i życia człowieka. Tworzy ona zespół powiązań pomiędzy osobami żyjącymi wewnątrz każdej wspólnoty, określając międzyludzki i społeczny charakter bytu człowieka. Podmiotem i twórcą kultury jest człowiek, który znajduje w niej swój wyraz i równowagę”. Jan Paweł II, Przemówienie do UNESCO, 2.06.1980.

Bronić wartości chrześcijańskich. Z nauczania Jana Pawła II:

„Należy chronić te wartości, które stanowią najcenniejsze dziedzictwo humanizmu europejskiego. To on właśnie zagwarantował i wciąż gwarantuje Europie szczególne miejsce w dziejach cywilizacji. Wartości te stanowią najbardziej charakterystyczny dorobek intelektualny i duchowy, który ukształtował tożsamość europejską na przestrzeni wieków, i należą do skarbcza kultury tego kontynentu. Jak już przypominałem przy innych okazjach, dotyczą one: godności osoby; świętości życia ludzkiego; centralnej roli rodziny opartej na małżeństwie; wagi wykształcenia; wolności myśli, słowa oraz głoszenia własnych poglądów i wyznawania religii; ochrony prawnej jednostek i grup; współpracy wszystkich na rzecz wspólnego dobra; pracy pojmowanej jako dobro osobiste i społeczne; władzy politycznej pojmowanej jako służba, podporządkowanej prawu i rozumowi, a «ograniczonej» przez prawa osoby i narodów”.

Przesłanie papieskie do uczestników Europejskiego Kongresu Naukowego nt „Kultura europejskiej?” (22.06.2002), n. 3.

zadanie. Dlaczego człowiek jest zobowiązany do obrony wartości/kultury chrześcijańskiej?

53. TROSKLIWY I SPRAWIEDLIWY WŁADCA - ŚW. KAZIMIERZ

Dziedzictwo

Z życia św. Kazimierza, opisanego przez współczesnego autora:

Niewypowiedziana i najszczerza miłość ku Wszechmogącemu Bogu w Duchu Świętym tak bardzo ogarniała serce Kazimierza, tak obfitowała i wylewała się na zewnątrz z głębi serca ku bliźnim, iż nic nie było dlań przyjemniejszym, nic bardziej upragnionym, jak wszystko swoje, a także i siebie samego oddać ubogim Chrystusa, podróżnym, chorym, więźniom i strapiionym.

Dla wdów, sierot i uciśnionych był nie tyle opiekunem i dobroczyńcą, ile ojcem, synem i bratem. Wiele zapewne należałoby pisać, gdyby się chciało przedstawić po kolei jego wszystkie dzieła gorącej wobec Boga i bliźniego miłości. Trudno wypowiedzieć albo wyobrazić sobie, jak bardzo przestrzegał sprawiedliwości, ile okazywał roztropności, jak bardzo jaśniał odwagą i stałością, a wszystko w tym wieku, w którym człowiek zazwyczaj skłonny jest do złego.

Codziennie zalecał ojcu przestrzeganie sprawiedliwości w rządach królestwem i poszczególnymi ludami. A jeśli czasem przez niedopatrzność czy ludzką ułomność zdarzały się tutaj zaniedbania, Kazimierz nie omieszczał nigdy wypomnieć tego z łagodnością i pokorą.

Sprawy biednych i uciśnionych brał jak swoje własne w obronę, toteż został przez lud nazwany obrońcą biednych. Nigdy też, chociaż był synem królewskim i najpierwszego rodu, nie okazał się przykrym w rozmowie i w spotkaniu z ludźmi prostymi i niskiego pochodzenia.

Pragnął raczej należeć do łagodnych i ubogich duchem, których jest królestwo niebieskie, niż do sławnych i potężnych na tym świecie. Nie pragnął ziemskich zaszczytów, ani władzy, nie chciał też nigdy przyjąć ich od ojca, bojąc się, aby kolce bogactw, które Pan nasz Jezus nazwał cierniami, nie zraniły ducha ani nie spowodowały zakażenia sprawami świata.

Wszyscy jego domownicy i zaufani, mężowie czcigodni i szlachetni, którzy znali go doskonale - niektórzy z nich żyją aż dotąd - zgodnie poświadczają i stwierdzają, że Kazimierz zachował dziewictwo przez całe swe życie, aż do ostatniego dnia. Za: Liturgia godzin, t. II. s. 1142-1143.

ZADANIE. DLACZEGO KRÓLEWICZ ZOSTAŁ NAZWANY OBROŃCĄ BIEDNYCH?

OCENY:

1. z każdego tematu jest ocena oraz ewentualne za odpowiedzi ustne (jeżeli się zobaczmy) plus prace dodatkowe (dla chętnych).
2. gdy wykonasz zadania w poniedziałek/wtorek - otrzymasz ocenę: +1,
- w terminie +-0,
- jeżeli wykonasz zadania bez względu na termin otrzymasz ocenę -1,
- inne formy oceny do uzgodnienia. POWODZENIA.

05

data oddania

Imię i Nazwisko

email:
mirekc
-wirus
@o2.pl

strona:
retsat1.
com.pl/
wzorem
Jezus

klasa 2 LOg RELIGIA
(08-12 III 2021)

NR.kat.w.PODR-37i38

DATA.realizacji-09.03.2021

37. MEDIA - SZANSA I ZAGROŻENIE

TELEWIZJA - ZAGROŻENIA

- propagowanie fałszywych wartości i wzorów postępowania przez rozpowszechnianie pornografii i obrazów brutalnej przemocy;
- wpajanie moralnego relatywizmu i religijnego sceptycyzmu;
- przedstawianie bieżących wydarzeń i problemów w sposób celowo wypaczony;
- agresywna reklama, odwołująca się do najniższych instynktów;
- zachwalanie fałszywych wizji życia, które sprzeciwiają się zasadzie wzajemnego szacunku oraz utrudniają ustanowienie sprawiedliwości i pokoju;
- może wywierać ujemny wpływ na rodziny;
- może powodować zamykanie się członków rodziny w ich osobnych światach, rozrywając prawdziwe więzi międzypersonalne;
- może stać się także przyczyną rozłamów w rodzinie, prowadząc do wzajemnego wyobcowania się rodziców i dzieci.

Jan Paweł II, Orędzie na XXV/1/ Światowy Dzień Środków Społecznego Przekazu (1994)

INTERNET - ZAGROŻENIA

- w kulturze, która karmi się jedynie rzeczami przelotnymi, można łatwo narazić się na niebezpieczeństwo, że bardziej będą się liczyć fakty niż wartości. Internet dostarcza mnóstwo pojęć, lecz nie uczy wartości, a kiedy te ostatnie zostają zaciemnione, samo nasze człowieczeństwo ulega pomniejszeniu i człowiek łatwo traci przed oczu swoją nadprzyrodzoną godność.
- Uwagę przyciąga to, co namacalne, użyteczne, natychmiast osiągalne; może zabraknąć bodźca do głębszej myśli i refleksji, a tymczasem ludzie żywnie potrzebują czasu i wewnętrznego spokoju na zastanawianie się nad życiem i jego tajemnicami oraz po to, aby stopniowo zdobywać panowanie nad sobą i nad otaczającym ich światem.
- Jako forum, w którym praktycznie wszystko jest do przyjęcia, a prawie nic nie jest trwałe, internet sprzyja myśleniu relatywistycznemu i czasami służy ucieczce od odpowiedzialności i osobistego zaangażowania.

Jan Paweł II, Orędzie Ojca Świętego na Światowy Dzień Środków Społecznego Przekazu (24.01.2002).

Modlitwa przed wejściem do internetu

Wszechmocny i wieczny Boże, który stworzyłeś nas na Twoje podobieństwo i poleciłeś nam szukać, przede wszystkim, tego co dobre, prawdziwe i piękne, szczególnie w Boskiej Osobie Twego Jednorodzonego Syna, Pana naszego Jezusa Chrystusa, pomóż nam, błagamy Ciebie, przez wstawiennictwo św. Izydora, biskupa i doktora, abyśmy podczas naszych wędrówek w internecie kierowali nasze ręce i oczy tyłko na to, co podoba się Tobie, i traktowali z miłością i cierpliwością wszystkie te osoby, które spotkamy przez Chrystusa Pana naszego. Amen.

ZADANIE. WYPISZ ZALETY MASS MEDIÓW.

38. „NADZIEJA ZAWIEŚĆ NIE MOŻE” Rz 5,5

NADZIEJA - cnota człowieka pielgrzyma

Chrześcijańska nadzieja, choć mieści w sobie psychologiczną skłonność duszy do trudno osiągalnego dobra, na płaszczyźnie nadprzyrodzonej należy do cnót pochodzących z łaski jako dar od Boga ofiarowany osobie wierzącej w perspektywie życia wiecznego. Jest to zatem cnota typowa dla homo viator, człowieka pielgrzyma, który zna wprawdzie Boga i wieczne powołanie przez wiarę, ale jeszcze nie dostał wizji uszczęśliwiającej. Nadzieja pozwala mu niejako przeniknąć poza zasłonę, jak czytamy w Liście do Hebrajczyków (por. libr 6, 19). Jan Paweł II

Cnota nadziei

Nadzieja odgrywa podstawową rolę w życiu chrześcijanina, podobnie jak wiara i miłość, choć ze wszystkich „największa jest miłość” (por. 1 Kor 13, 13). Oczywiście, nadziei nie należy rozumieć w ograniczonym sensie szczególnego lub nadzwyczajnego daru udzielanego wybranym dla dobra wspólnoty, ale jako dar Ducha Świętego dla każdego człowieka, który otwiera się w wierze na Chrystusa. Ten dar wymaga szczególnej uwagi zwłaszcza w naszych czasach, kiedy wielu ludzi, a wśród nich niemało chrześcijan, doznaje rozterki między ułudą i mitem nieograniczonych możliwości samoodkupienia i samorealizacji a pokusą zwątpienia wśród częstych rozczarowań i porażek. Jan Paweł II

Nadzieja gwarancją i zadatkiem przyszłej rzeczywistości

Święty Paweł stwierdza, że dar Ducha Świętego jest jakby zadatkiem przyszłej szczęśliwości. Píše do Efezjan: „Zostaliście naznaczeni pieczęcią Ducha Świętego, który był obiecany. On jest zadatkiem naszego dziedzictwa w oczekiwanu na odkupienie, które nas uczyni własnością Boga, ku chwale Jego majestatu” (Ef 1, 13-14). Można powiedzieć, że chrześcijańskie życie na ziemi stanowi niejako inicjację do pełnego udziału w chwale Boga, zaś Duch Święty jest gwarantem osiągnięcia pełni wiecznego życia, gdy mocą odkupienia pokonane zostaną ostatnie pozostałości grzechu, takie jak cierpienie i śmierć. W ten sposób chrześcijańska nadzieja jest nie tylko gwarancją, ale i zadatkiem przyszłej rzeczywistości. Jan Paweł II

Źródło chrześcijańskiej nadziei

Słowa Pawła Apostoła uczą nas dostrzegać w darze Trzeciej Osoby Bożej gwarancję spełnienia naszych dążeń do zbawienia: „A nadzieja zawieść niemoże, ponieważ miłość Boża rozlana jest w sercach naszych przez Ducha Świętego” (Rz 5, 5). A więc: „Któż nas może odłączyć od miłości Chrystusowej?” (Rz 8, 35). Odpowiedź brzmi stanowczo: nic „nie zdoła nas odłączyć od miłości Boga, która jest w Chrystusie Jezusie, Panu naszym” (Rz 8, 39). Dlatego Paweł życzy nam, abyśmy „przez moc Ducha Świętego byli bogaci w nadzieję” (Rz 15, 13). Tu tkwią korzenie chrześcijańskiego optymizmu co do losów świata, co do możliwości zbawienia ludzi wszystkich czasów, nawet tych najtrudniejszych i najcięższych, co do kierunku, w którym zmierzają dzieje: ku doskonałemu wywyższeniu Chrystusa („On Mnie otoczy chwałą”, J 16, 14), i ku pełnemu udziałowi wierzących w chwale dzieci Bożych. JP II.

ZADANIE. WYJAŚNIJ SŁOWA TEMATU.

OCENY:

1. z każdego tematu jest ocena oraz ewentualne za odpowiedzi ustne (jeżeli się zobaczymy) plus prace dodatkowe (dla chętnych).
2. gdy wykonasz zadania w poniedziałek/wtorek - otrzymasz ocenę: +1,
- w terminie +-0,
- jeżeli wykonasz zadania bez względu na termin otrzymasz ocenę -1,
- inne formy oceny do uzgodnienia. POWODZENIA.

06

data oddania

Imię i Nazwisko

email:
mirekc
-wirus
@o2.pl

strona:
retsat1.
com.pl/
wzorem
Jezus

klasa 2 Log RELIGIA
(15-19 III 2021)

NR.kat.w.PODR-39i40

DATA.realizacji-16.03.2021

39. BŁOGOSŁAWIENI, KTÓRZY CIERPIĄ

Pismo Święte księgą o cierpieniu

Rzeczywistość choroby i cierpienia jest w całej pełni obecna na kartach Pisma Świętego. Można wręcz powiedzieć, że Biblia jest między innymi również wielką księgą o cierpieniu. Tak więc cierpienie wchodzi całkowicie w kontekst wszystkiego, co Bóg chciał powiedzieć ludzkości „wielokrotnie przez proroków, a na końcu przez Syna” (por. Hbr 1, 1); wchodzi w kontekst samoobjawienia się Boga oraz w kontekst Ewangelii: Dobrego Nowiny zbawienia. Stąd też jedyna metoda, właściwa i adekwatna, przy szukaniu odpowiedzi na pytanie o zło i cierpienie w świecie, może być tylko taka: szukać jej w kontekście objawienia zawartego w słowie Bożym.

Błogosławieni, którzy cierpią. Z tego też powodu Jezus nie waha się nazywać błogosławionymi tych, którzy cierpią: „Błogosławieni, którzy się smucą, albowiem oni będą pocieszeni. (...) Błogosławieni, którzy cierpią przesładowanie dla sprawiedliwości, albowiem do nich należy królestwo niebieskie. (...) Błogosławieni jesteście, gdy (ludzie) wam urągają i prześladują was, i gdy z mego powodu mówią kłamliwie wszystko złe o was. Cieszcie się i radujcie, albowiem wasza nagroda wielka jest w niebie” (Mt 5, 4.10-12). Nie można zrozumieć tego błogosławieństwa, jeśli się nie uzna, że życie ludzkie nie ogranicza się do czasu spędzonego na ziemi, ale zwrócone jest całkowicie ku doskonałej radości i pełni życia w wieczności. Ziemskie cierpienie, kiedy zostaje przyjęte w miłości, upodabnia się do gorzkiej pestki zawierającej ziarno nowego życia, skarb Bożkiej chwały, którą człowiek otrzyma w wieczności. Nawet jeśli świat pełen zła i wszelkiego rodzaju nieszczęść często stanowi widok godny pożałowania, zawiera się w nim jednak nadzieja na inny, lepszy świat miłości i łaski. Nadzieja ta ma swe źródło w obietnicy Chrystusa. Dzięki niej ludzie cierpiący, złączeni z Nim w wierze, doświadczają już w tym życiu radości, która po ludzku wydaje się niewytłumaczalna. Istotnie, niebo zaczyna się na ziemi, szczęśliwość - jeśli można się tak wyrazić - jest zapowiedziana w błogosławieństwach. „W osobach świętych - mówił św. Tomasz z Akwinu - zostaje zapoczątkowane życie w szczęśliwości”. Jan Paweł 11, audiencja generalna (27.04.1994), n. 3.

Zjednoczenie cierpień z ofiarą Chrystusa

Następną podstawową zasadą wiary chrześcijańskiej jest owocność cierpienia, a więc powołanie wszystkich cierpiących do złączenia się z odkupieńczą ofiarą Chrystusa. W ten sposób cierpienie staje się ofiarą: tak działo się i dzieje nadal w tylu świętych duszach. Zwłaszcza ludzie doświadczający cierpień moralnych, które mogłyby wydawać się absurdalne; odnajdują w cierpieniach moralnych Jezusa sens własnych doświadczeń i wraz z Nim przekraczają próg Getsemani. W Nim znajdują siłę, by zaakceptować ból ze świętym poddaniem się i ufnym posłuszeństwem woli Ojca. JPil.

zadanie. Przeczytaj teksty z Pisma świętego o cierpieniu i napisz jak ty przyjmujesz cierpiecie - teksty kodzie QR.

40. WOBEC TAJEMNICY ŚMIERCI

Śmierć kresem życia ziemskiego

„W obliczu śmierci najwyraźniej ujawnia się tajemnica ludzkiego istnienia» (KDK 18). W pewnym sensie śmierć cielesna jest naturalna, ale dzięki wierze wiemy, że jest ona «zapłatą za grzech» (Rz 6, 23). Dla tych, którzy umierają w łasce Chrystusa, jest ona uczestnictwem w Śmierci Pana, by móc także uczestniczyć w Jego Zmartwychwstaniu.

Śmierć jest kresem życia ziemskiego. Czas jest miarą naszego życia; w jego biegu zmieniamy się i starzejemy. Jak w przypadku wszystkich istot żyjących na ziemi, śmierć jawi się jako normalny koniec życia. Ten aspekt śmierci jest pewnym przynagleniem dla naszego życia; pamięć o naszej śmiertelności służy także jako przypomnienie, że mamy tylko ograniczony czas, by zrealizować nasze życie”. (KKK 1006-1007)

Śmierć jest konsekwencją grzechu

„Urząd Nauczycielski Kościoła, który autentycznie interpretuje wypowiedzi Pisma Świętego i Tradycji, naucza, że śmierć weszła na świat z powodu grzechu człowieka. Chociaż człowiek posiadał śmiertelną naturę, z woli Bożej miał nie umierać. Śmierć była więc przeciwna zamysłowi Boga Stwórcy, a weszła na świat jako konsekwencja grzechu. «Śmierć cielesna, od której człowiek byłby wolny, gdyby nie zgrzeszył», jest zatem «ostatnim wrogiem» człowieka, który musi zostać pokonany (por. 1 Kor 15, 26)”. (KKK 1008)

Potrzeba przygotowania na śmierć. „Kościół zachęca nas do przygotowania się na godzinę naszej śmierci (...), do proszenia Matki Bożej, by wstawiała się za nami «w godzinę śmierci naszej» (modlitwa «Zdrowaś Maryjo»), oraz do powierzenia się świętemu Józefowi, patronowi dobrej śmierci”. (KKK 1014)

Sens śmierci chrześcijańskiej. „Dzięki Chrystusowi śmierć chrześcijańska ma sens pozytywny. «Dla mnie bowiem żyć - to Chrystus, a umrzeć - to zysk» (Flp 1, 21). «Nauka to godna wiary: Jeżeli bowiem z Nim współumarliśmy, z Nim także żyć będziemy» (2 Tm 2, 11). Istotną nowość śmierci chrześcijańskiej polega na tym, że przez chrzest chrześcijanin już w sposób sakramentalny «umarł z Chrystusem», by żyć nowym życiem. Jeżeli umieramy w łasce Chrystusa, przez śmierć fizyczną wypełnia się to «umieranie z Chrystusem» i dopełnia w ten sposób nasze wszczępienie w Niego w Jego akcie odkupieńczym.

W śmierci Bóg powołuje człowieka do siebie. Dlatego chrześcijanin może przeżywać wobec śmierci pragnienie podobne do pragnienia św. Pawła: «Pragnę odejść, a być z Chrystusem» (Flp 1, 23); może przemienić własną śmierć w akt posłuszeństwa i miłości wobec Ojca, na wzór Chrystusa.

ZADANIE - NAPISZ „SWOIMI SŁOWAMI PONIŻSZY TEKST - JAK ROZUMIESZ. Śmierć jest końcem ziemskiej pielgrzymki człowieka, czasu łaski i miłosierdzia, jaki Bóg ofiaruje człowiekowi, by realizował swoje ziemskie życie według zamysłu Bożego i by decydował o swoim ostatecznym przeznaczeniu. Gdy zakończy się «bieg naszego jedynego ziemskiego życia», nie wrócimy już do kolejnego życia ziemskiego. «Postanowione ludziom raz umrzeć» (Hbr 9, 27). Po śmierci nie ma «reinkarnacji». (KKK 1010-1013)

OCENY:

1. z każdego tematu jest ocena oraz ewentualne za odpowiedzi ustne (jeżeli się zobaczymy) plus prace dodatkowe (dla chętnych).
2. gdy wykonasz zadania w poniedziałek/wtorek - otrzymasz ocenę: +1,
- w terminie +-0,
- jeżeli wykonasz zadania bez względu na termin otrzymasz ocenę -1,
- inne formy oceny do uzgodnienia. POWODZENIA.

07

data oddania

Imię i Nazwisko

email:
mirekc
-wirus
@o2.pl

strona:
retsat1.
com.pl/
wzorem
Jezus

klasa 2 Log RELIGIA
(22-26 III 2021)

NR.kat.w.PODR-41i42

DATA.realizacji-23.03.2021

41. SYMPATYCZNIE CZY SENSOWNIE, CZYLI JAK PRZY- JĄĆ KRZYŻ CHRYSTUSA

„Jeśli ktoś chce iść za Mną, niech się zaprze samego siebie, niech co dnia bierze krzyż swój i niech Mnie naśladuje”. Łk 9, 23

Jezus nie jest Mesjaszem tryumfu i siły. Rzeczywiście, nie wyzwolił On Izraela spod panowania rzymskiego i nie zapewnił mu chwały politycznej. Jako prawdziwy Sługa Pański, wypełnił swoją mesjańską misję w solidarności, w posłudze i uniżeniu aż do śmierci. Jest On Mesjaszem przekraczającym wszelkie schematy i wszelki rozgłos, którego nie da się zrozumieć przy pomocy logiki sukcesu i władzy, często używanych w świecie jako kryteria skuteczności własnych projektów i działań.

Przyszłszy, aby pełnić wolę Ojca, Jezus pozostaje jej wierny aż do końca i w ten właśnie sposób wypełnia swoją zbawczą misję wobec tych, którzy w Niego wierzą i kochają Go nie tyle słowami, co w praktyce. Jeśli miłość jest warunkiem naśladowania Chrystusa, to sprawdzianem prawdziwości tejże miłości jest ofiara.

Słowa te Łk 9, 23] wyrażają pewien radykalizm wyboru, który nie dopuszcza zwłoki i odwrótów. To twardy wymóg, który zrobił wrażenie nawet na samych uczniach, a w ciągu stuleci powstrzymał wielu mężczyzn i wiele kobiet od naśladowania Chrystusa. Lecz właśnie ten radykalizm przyniósł również cudowne owoce świętości i męczeństwa, które umacniają na przestrzeni czasu drogę Kościoła. I dzisiaj słowa te wydają się być jeszcze skandalem i szaleństwem (por. 1 Kor 1, 22-25). A jednak to z nimi należy się skonfrontować, skoro droga, którą wyznaczył Bóg dla swojego Syna, jest tą samą, którą winien przebyć uczeń decydujący się Go naśladować. Nie ma dwóch dróg, ale tylko jedna: ta przebyta przez Mistrza. Uczniowi nie wolno wyszukiwać innej.

„Niech się zaprze samego siebie”

Zaprzec się samego siebie oznacza wyrzec się swoich planów, często ograniczonych i małostkowych, aby przyjąć ten [plan] Boży: to droga nawrócenia, nie-odczowna dla życia chrześcijańskiego, która apostoła Pawła doprowadziła do stwierdzenia: „Już nie ja żyję, lecz żyje we mnie Chrystus” (Ga 2, 20).

„Niech co dnia bierze krzyż swój i niech Mnie naśladuje”

Tak jak krzyż może być zredukowany do ozdobnego przedmiotu, tak również sformułowanie „wziąć krzyż” może być rozumiane w sposób dosłowny. W nauczaniu Jezusa wyrażenie to nie kładzie jednak w pierwszym znaczeniu nacisku na umartwienie i wyrzeczenie. Nie odnosi się głównie do obowiązku znoszenia z cierpliwością małych czy większych trosk codziennych, ani tym bardziej nie oznacza wychwalania bólu jako sposobu podobania się Bogu. Chryścjanin nie poszukuje cierpienia dla cierpienia, ale miłości. Przyjęcie krzyża jest znakiem miłości i całkowitego oddania. Niesienie go za Chrystusem oznacza jednocześnie się z Nim w ofiarowaniu największego dowodu miłości.

PRZYKŁADY kobiet, które podjęły swój krzyż - św. Brygida, Edyta Steyn - św. Teresa Benedykta od krzyża.

ZADANIE. Wypisz istotne momenty z życia ww świętych.

42. JAK BĘDZIE NA KOŃCU?

Sąd szczegółowy. „Śmierć kończy życie człowieka jako czas otwarty na przyjęcie lub odrzucenie łaski Bożej ukazanej w Chrystusie. Nowy Testament mówi o sądzie przede wszystkim w perspektywie ostatecznego spotkania z Chrystusem w czasie Jego drugiego przyjścia, ale także wielokrotnie potwierdza, że zaraz po śmierci każdego nastąpi zapłata stosownie do jego czynów i wiary. Przypowieść o ubogim Łazarzu i słowa Chrystusa wypowiedziane na krzyżu do dobrego łotra, a także inne teksty Nowego Testamentu mówią o ostatecznym przeznaczeniu duszy, które może być odmienne dla różnych ludzi.

Każdy człowiek w swojej nieśmiertelnej duszy otrzymuje zaraz po śmierci wieczną zapłatę na sądzie szczegółowym, który polega na odniesieniu jego życia do Chrystusa i albo dokonuje się przez oczyszczenie, albo otwiera bezpośrednio wejście do szczęścia nieba, albo stanowi bezpośrednio potępienie na wieki”. (KKK 1021-1022)

Sąd Ostateczny. „Zmartwychwstanie wszystkich zmarłych, «sprawiedliwych i niesprawiedliwych» (Dz 24, 15), poprzedzi Sąd Ostateczny. Będzie to «godzina, w której wszyscy, którzy spoczywają w grobach, usłyszą głos Jego: a ci, którzy pełnili dobre czyny, pójdą na zmartwychwstanie życia; ci, którzy pełnili złe czyny na zmartwychwstanie potępienia»”. (J 5, 28-29)

W obliczu Chrystusa, który jest prawdą, zostanie ostatecznie ujawniona prawda o relacji każdego człowieka z Bogiem. Sąd Ostateczny ujawni to, co każdy uczynił dobrego, i to, czego zaniechał w czasie swego ziemskiego życia, łącznie z wszystkimi tego konsekwencjami. Sąd Ostateczny nastąpi podczas chwalebnego powrotu Chrystusa. Jedynie Ojciec zna dzień i godzinę sądu. Tylko On decyduje o jego nadejściu. Przez swego Syna Jezusa Chrystusa wypowie On wówczas swoje ostateczne słowo o całej historii. Poznamy ostateczne znaczenie dzieła stworzenia i ekonomii zbawienia oraz zrozumiemy przedziwne drogi, którymi Jego Opatrzność prowadziła wszystko do ostatecznego celu. Sąd Ostateczny objawi, że sprawiedliwość Boga triumfuje nad wszystkimi niesprawiedliwościami popełnionymi przez stworzenia i że Jego miłość jest silniejsza od śmierci (KKK 1038-1040).

„A kiedy już to, co zniszczalne, przyodzieje się w niezniszczalność, a to, co śmiertelne, przyodzieje się w nieśmiertelność, wtedy sprawdzą się słowa, które zostały napisane: Zwycięstwo pochłonięło śmierć. Gdzież jest, o śmierci? twoje zwycięstwo? Gdzież jest, o śmierci, twój ościęć? Ościeniem zaś śmierci jest grzech, a siłą grzechu Prawo. Bogu niech będą dzięki za to, że dał nam odnieść zwycięstwo przez Pana naszego Jezusa Chrystusa. Przeto, bracia moi najmilsi, bądźcie wytrwali i niezachwiani, zajęci zawsze ofiarnie dziełem Pańskim, pamiętając, że trud wasz nie pozostaje daremny w Panu”. (1 Kor 15, 54-58)

ZADANIE. Wyjaśnij słowa św. Jana od Krzyża - “Pod wieczór naszego życia będziemy sądzeni z miłości”.

OCENY:

1. z każdego tematu jest ocena oraz ewentualne za odpowiedzi ustne (jeżeli się zobaczymy) plus prace dodatkowe (dla chętnych).
2. gdy wykonasz zadania w poniedziałek/wtorek - otrzymasz ocenę: +1,
- w terminie +-0,
- jeżeli wykonasz zadania bez względu na termin otrzymasz ocenę -1,
- inne formy oceny do uzgodnienia. POWODZENIA.

08

data oddania

Imię i Nazwisko

email:
mirekc
-wirus
@o2.pl

strona:
retsat1.
com.pl/
wzorem
Jezus

klasa 2 Log RELIGIA
(29-31 III 2021)

NR.kat.w.PODR-43i44

DATA.realizacji-30.03.2021

43. WIERZĘ W CIAŁ ZMARTWYCHWSTANIE

Święty Paweł pisał do Koryntian: (1 Kor 15, 12-14. 20).

Zmartwychwstanie ciała - prawda naszej wiary

„credo chrześcijańskie - wyznanie naszej wiary w Boga Ojca, Syna i Ducha Świętego oraz w Jego stwórcze, zbawcze i uświęcające działanie - osiąga punkt kulminacyjny w głoszeniu zmartwychwstania umarłych na końcu czasów oraz życia wiecznego.

Wierzimy mocno i mamy nadzieję, że jak Chrystus prawdziwie zmartwychwstał i żyje na zawsze, tak również sprawiedliwi po śmierci będą żyć na zawsze z Chrystusem Zmartwychwstałym i że On wskrzesi ich w dniu ostatecznym. (Rz 8, 11).

Wiara w zmartwychwstanie zmarłych była od początku istotnym elementem wiary chrześcijańskiej”. (por. KKK 988-989, 991).

Co oznacza zmartwychwstanie ciała?

Pojęcie «ciało» oznacza człowieka w jego kondycji poddanej słabości i śmiertelności. «Zmartwychwstanie ciała» oznacza, że po śmierci będzie żyła nie tylko dusza nieśmiertelna, ale że na nowo otrzymają życie także nasze «śmiertelne ciała» (Rz 8, 11)”. (KKK 990)

„Zmartwychwstanie umarłych jest ufnością chrześcijan; ta wiara nas ożywia”. (Tertulian)

Jak zmartwychwstaną zmarli?

Co to znaczy zmartwychwstać? W śmierci, będącej „rozdzieleniem duszy i ciała, ciało człowieka ulega zniszczeniu”, podczas gdy jego dusza idzie na spotkanie z Bogiem, chociaż trwa w oczekiwaniu na ponowne zjednoczenie ze swoim uwielbionym ciałem. Bóg w swojej wszechmocy przywróci ostatecznie naszym ciałom niezniszczalne życie, jednocząc je z naszymi duszami mocą zmartwychwstania Jezusa.

Jakie ciało zmartwychwstanie?

Umarli powstaną we własnych ciałach, tych, co teraz posiadają. Tożsamość ciała dotyczy tu nie tyle poszczególnych atomów i molekuł. ile raczej „cielesności”, czyli materii poddanej kształtującej mocy tej samej duszy. Zmartwychwstałe ciało będzie cielesnością tego samego człowieczeństwa, bo chociaż na cielesność składają się cząstki materii, to jednak określać je będzie ta sama dusza ludzka.

Świadek Jezusa

Być świadkiem Chrystusa - to znaczy być «świadkiem Jego zmartwychwstania» (Dz 1, 22), «z Nim jeść i pić po Jego zmartwychwstaniu» (Dz 10, 41). Chrześcijańska nadzieja na zmartwychwstanie jest cała naznaczona doświadczeniem spotkań z Chrystusem Zmartwychwstałym. My zmartwychwstaniami jak On, z Nim i przez Niego”. (KKK 995)

Szacunek dla ciała, które zmartwychwstanie

„W oczekiwaniu na ten dzień ciało i dusza wierzącego uczestniczy już w godności «należenia do Chrystusa». Wynika z tego konieczność szacunku dla własnego ciała, a także dla ciała drugiego człowieka, szczególnie gdy cierpi: «Ciało (...) jest (...) dla Pana, a Pan dla ciała. Bóg zaś i Pana wskrzesił, i nas również swą mocą wskrzesi z martwych. Czyż nie wiecie, że ciała wasze są członkami Chrystusa? (...) Nie należycie do samych siebie (...) Chwalcie więc Boga w waszym ciele» (1 Kor 6, 13-15.19-20)”. (KKK 1004)

ZADANIE. Przepisz TEKST 1Kor 15,12-14.20 (masz go w kodzie QR)

44. PIEKŁO CZY NIEBO?

KOŃCOWE OCZYSZCZENIE, CZYLI CZYŚCIEC

Kto idzie do czyśćca? Ci, którzy umierają w łasce i przyjaźni z Bogiem, ale nie są jeszcze całkowicie oczyszczeni, chociaż są już pewni swego wiecznego zbawienia, przechodzą po śmierci oczyszczenie, by uzyskać świętość konieczną do wejścia do radości nieba”. (KKK 1030)

Czym jest czyściec? „To końcowe oczyszczenie wybranych, które jest czymś całkowicie innym niż kara potępionych, Kościół nazywa czyśćcem. (...) Tradycja Kościoła, opierając się na niektórych tekstach Pisma Świętego, mówi o ogniu oczyszczającym (św. Grzegorz Wielki)”. (KKK 1031)

PIEKŁO - Stan samowykluczenia z jedności z Bogiem

Nie możemy być zjednoczeni z Bogiem, jeśli nie wybieramy w sposób dobrowolny Jego miłości. Nie możemy jednak kochać Boga, jeśli grzeszymy ciężko przeciw Niemu, przeciw naszemu bliźniemu lub przeciw nam samym Jezus często mówi o «gehennie ognia nieugaszonego», przeznaczonej dla tych, którzy do końca swego życia odrzucają wiarę i nawrócenie; mogą oni zatracić w niej zarazem ciało i duszę. Jezus zapowiada z surowością, że «pośle aniołów swoich: ci zbiorą z Jego królestwa wszystkie zgorszenia i tych, którzy dopuszczają się nieprawości.

Na czym polega kara piekła? „Nauczanie Kościoła stwierdza istnienie piekła i jego wieczność. Dusze tych, którzy umierają w stanie grzechu śmiertelnego, bezpośrednio po śmierci idą do piekła, gdzie cierpią męki, «ogień wieczny». Zasadnicza kara piekła polega na wiecznym oddzieleniu od Boga; wyłącznie w Bogu człowiek może mieć życie i szczęście, dla których został stworzony i których pragnie”. (KKK 1035)

NIEBO. Życie zawsze z Chrystusem

Ci, którzy umierają w łasce i przyjaźni z Bogiem oraz są doskonale oczyszczeni, żyją na zawsze z Chrystusem. Są na zawsze podobni do Boga, ponieważ widzą Go «takim, jakim jest» (1 J 3, 2), twarzą w twarz (1 Kor 13, 12):

Czym jest niebo?

- doskonałym życiem z Trójcą Świętą, komunią życia i miłości z Nią, z Dziewicą Maryją, aniołami i wszystkimi świętymi;
- celem ostatecznym i spełnieniem najgłębszych dążeń człowieka, stanem najwyższego i ostatecznego szczęścia;
- być z Chrystusem”. Wybrani żyją „w Nim”, ale zachowują i co więcej odnajdują tam swoją prawdziwą tożsamość, swoje własne imię;
- posiadaniem w pełni owoców odkupienia dokonanego przez Chrystusa, który włącza do swej niebieskiej chwały tych, którzy uwierzyli w Niego i pozostali wierni Jego woli;
- szczęśliwą wspólnotą tych wszystkich, którzy są doskonale zjednoczeni z Chrystusem. (por. KKK 1024-1026)

ZADANIE. Napisz przykazania miłości Boga, bliźniego i samego siebie

OCENY:

1. z każdego tematu jest ocena oraz ewentualne za odpowiedzi ustne (jeżeli się zobaczymy) plus prace dodatkowe (dla chętnych).
 2. gdy wykonasz zadania w poniedziałek/wtorek - otrzymasz ocenę: +1,
- w terminie +-0,
 - jeżeli wykonasz zadania bez względu na termin otrzymasz ocenę -1,
 - inne formy oceny do uzgodnienia. POWODZENIA.

09

data oddania

Imię i Nazwisko

IMIĘ I NAZWISKO KLASA 2LOg

LUTY

KARTA – 01

01. „Jezus nakazuje swoim uczniom, by

- A) [PRAWDA/FALSZ] przedkładali Go nad wszystko i nad wszystkich,
- B) [PRAWDA/FALSZ] oraz proponuje im «wyrzeczenie się wszystkiego, co posiadają» (Łk 14, 33), ze względu na Niego i Ewangelię.

Na krótko przed swoją męką pokazał im przykład ubogiej wdowy jerozolimskiej, która ze swego niedostatku dała wszystko, co miała na utrzymanie.

- C) [P/F] Wypełnienie zalecenia wolności serca wobec bogactw jest konieczne, by wejść do królestwa niebieskiego”. (KKK 2544)

KARTA - 02

02. Czy nasza “miłość” jest podobna do średniowiecznej? UZASADNIJ JEDNYM ZDANIEM.

KARTA - 03

03. Dlaczego chrześcijanin powinien angażować w życie społeczne.

- A)
- B)
- C)

KARTA - 04

04. Europa potrzebuje Jezusa Chrystusa

- A) by nie zagubić swej duszy i nie utracić tego, co w przeszłości uczyniło ją wielką [P/F]
- B) to dzięki oddziaływaniu chrześcijańskiego orędzia ugruntowały się w sumieniach wielkie ogólnoludzkie wartości, [P/F]
- C) do korzystania z zasobów ziemi, które z woli Bożej przeznaczone są do użytku wszystkich ludzi. [P/F]

MARZEC

KARTA - 05

05. Bronić wartości chrześcijańskich. Z nauczania Jana Pawła II:

- A) które stanowią najcenniejsze dziedzictwo humanizmu europejskiego. To on właśnie zagwarantował i wciąż gwarantuje Europie szczególne miejsce w dziejach cywilizacji. [P/F]
- B) Wartości te stanowią najbardziej charakterystyczny dorobek intelektualny i duchowy, który ukształtował tożsamość europejską na przestrzeni wieków, [P/F]

C) to bronić świętości życia ludzkiego; centralnej roli rodziny opartej na małżeństwie; wagi wykształcenia; wolności myśli, słowa oraz głoszenia własnych poglądów i wyznawania religii; [P/F]

KARTA - 06

06. TELEWIZJA - ZAGROŻENIA?

- A) propagowanie fałszywych wartości i wzorów postępowania [P/F]
- B) wpajanie moralnego relatywizmu i religijnego sceptycyzmu [P/F]
- C) agresywna reklama, odwołująca się do najniższych instynktów [P/F]
- D) zachwalanie fałszywych wizji życia [P/F]
- E) może wywierać ujemny wpływ na rodziny; [P/F]
- F) może stać się także przyczyną rozłamów w rodzinie [P/F]

KARTA - 07

07. PISMO ŚW. o cierpieniu. Zapis w kodzie QR. Wypisz dwa lub więcej cytatów.

KARTA - 08

08. Wyjaśnij słowa św. Jana od Krzyża - “Pod wieczór naszego życia będziemy sądzeni z miłości”.

tnz. wyjaśnij w jednym zdaniu.

KARTA - 09

09. Czym jest niebo?

- A) doskonałym życiem z Trójcą Świętą, komunią życia i miłości z Nią, z Dziewicą Maryją, aniołami i wszystkimi świętymi; [P/F]
- B) celem ostatecznym i spełnieniem najgłębszych dążeń człowieka, stanem najwyższego i ostatecznego szczęścia; [P/F]
- C) być z Chrystusem”. Wybrani żyją „w Nim”, ale zachowują i co więcej odnajdują tam swoją prawdziwą tożsamość, swoje własne imię; [P/F]
- D) posiadaniem w pełni owoców odkupienia dokonanego przez Chrystusa, który włącza do swej niebieskiej chwały tych, którzy uwierzyli w Niego i pozostali wierni Jego woli; [P/F]
- E) szczęśliwą wspólnotą tych wszystkich, którzy są doskonale zjednoczeni z Chrystusem. [P/F] (por. KKK 1024-1026)

1. Pomocne materiały są na stronie:

<http://retsat1.com.pl/wzoremJezus/religia---online.html>

2. Po wykonaniu poleceń odsyłasz prace przez Messenger’a lub e-mailem mirekc-wirus@o2.pl

3. Ostateczny termin oddania prac upływa we wtorek o godz. 11:30.

4. Brak prac będzie skutkował jedną oceną ndst - za każdy miesiąc - oczywiście będzie można poprawić w późniejszym terminie

email:
mirekc
-wirus
@o2.pl

strona:
retsat1.
com.pl/
wzorem
Jezus

klasa 2 Log RELIGIA
(12-16 IV 2021)

NR.kat.w.PODR-45i46

DATA.realizacji-13.04.2021

45. DROGI I BEZDROŻA FAŁSZYWYCH WYBORÓW

Charakterystyka sekty:

- daje pewność zbawienia (uzdrowienia, wyzwolenia, inkarnacji), w danej grupie za pomocą jakichś technik, uczynków i całkowitego oddania;
- oferuje osiągnięcie doświadczenia duchowego w krótkim czasie poprzez praktykowanie ezoteryzmu wschodniego, technik magiczno-gnostycznych, czy archaiczna-ezoterycznej magii;
- uważa się za „gminę doskonałych”, swoje przeświadczenie o wybraństwie utwierdza praktykowaniem socjo- i psychomanipulacji, prowokacji (odgrywanie ról przez adeptów) i demonstrowaniem zdolności parapsychicznych jako potwierdzenia mocy (okultyzm i magia);
- na czele grupy stoi przywódca, któremu członkowie winni są bezwzględne posłuszeństwo, a przy braku jednoznacznej wykładni pism i reguł zachowania dochodzi do skonstruowania struktury totalitarnej z ciałem kierowniczym (guru lub grupa);
- głosi, iż reszta ludzkości (poza elitą sekty) żyje w grzechu, jest chora, żyje w nieświadomości, niewiedzy, sekta zaś posiada wyłączną prawdę;
- krytyka i brak akceptacji ze strony ludzi spoza sekty są dowodem, że grupa ma rację i że jest prześladowana przez „niewiernych”;
- odrzuca myślenie racjonalne jako nieoświecone, neguje kształcenie akademickie, organizuje własne szkolnictwo;
- kontroluje i reglamentuje zachowania, uczucia i nawet myśli swoich członków, stosując kary, np. za „złe myśli”;
- wprowadza ścisłą dyscyplinę i żąda przestrzegania jej jako jedynej drogi do oświecenia, uzdrowienia, zbawienia;
- żąda świadczeń pieniężnych i wymusza darowizny;
- żąda zerwania, ograniczenia więzi z rodziną, przyjaciółmi i pozostania w kręgu wspólnoty;
- kontroluje i wypełnia czas wolny, zlecając coraz to nowe prace na rzecz grupy (niekiedy zupełnie bezsensowne);
- ingeruje w życie prywatne i intymne adeptów, kontroluje wszystkie sfery życia, z seksem małżeńskim włącznie;
- wprowadza obowiązkową specjalną dietę oraz techniki medytacji i modłów, prowadzące do wyjałowienia psychiki i systemu nerwowego, co sprzyja całkowitemu podporządkowaniu członków grupie i guru.

Techniki kontroli umysłu stosowane przez sekty:

- stosowanie hipnozy, półhipnozy lub wprowadzanie w trans;
- wykorzystanie potrzeby przynależności poprzez presję grupy, aranżacja przyjaźni, serdeczności i zrozumienia w formie „love bombing” (bombardowania miłością);
- „uwodzenie dla doktryny” poprzez przytulanie, pocałunki, dotyk i flirt;
- wyrzekanie się dawnych wartości i przekonań w formie modłów;
- zawłaszczanie prywatności i niedopuszczanie do refleksji rozumowej;

46. JAK EWANGELIZOWAĆ ŚWIAT?

10A

„Idźcie na cały świat i głoscie Ewangelię wszelkiemu stworzeniu!” (Mk 16, 15)

„A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata”. (Mt 28, 20)

Obowiązek ewangelizacji

„Cała misja Kościoła koncentruje się i rozwija właśnie w ewangelizacji, ona bowiem jest łaską i mandatem, który Jezus Chrystus powierzył mu na początku jego drogi dziejowej. (...) Obowiązek ewangelizacji należy uważać za łaskę i właściwe powołanie Kościoła; wyraża on najprawdziwszą jego właściwość”. (ChL 33)

„Jako członkowie Kościoła wszyscy chrześcijanie posiadają powołanie i misję głosicieli Ewangelii. Do wypełniania tej misji upoważniają ich i zobowiązują sakramenty chrześcijańskiej inicjacji”. (ChL 33)

Czym jest ewangelizacja?

„Dzięki ewangelizacji możliwe jest budowanie i kształtowanie Kościoła jako wspólnoty wżary, a ściślej - jako wspólnoty wiary wyznawanej przez przyjęcie Słowa Bożego, sprawowane w sakramentach z przerywanej w miłości - będącej duszą chrześcijańskiego życia moralnego. W istocie «dobra nowina» zmierza do nawrócenia serca i duszy człowieka i do osobistego związania go z Jezusem Chrystusem, Panem i Zbawicielem; przysposabia do Chrztu i do Eucharystii, umacnia w postanowieniu i urzeczywistnianiu postanowienia prowadzenia nowego życia wedle Ducha”. (ChL 33)

Dialog między religiami

„Dziś Kościół wszędzie żyje wśród ludzi wyznających różne religie (...). Wszyscy wierni, a zwłaszcza ci ludzie świeccy, którzy czy to w swojej ojczyźnie, czy na emigracji, żyją pośród ludów wyznających inną niż oni religię, winni być dla tych ludów znakiem Pana Boga i Jego Kościoła w sposób odpowiedni do warunków panujących w danym miejscu. Dialog między religiami ma pierwszorzędne znaczenie, gdyż wzbudza miłość i wzajemny szacunek; usuwa, a przynajmniej osłabia panujące pośród wyznawców różnych religii uprzedzenia, szerzy jedność i przyjaźń między narodami”. (ChL 35)

Misjonarz powinien umierać
każdego dnia,
jeśli chce prowadzić ludzi do Boga.
Powinien być gotowy płacić cenę,
jaką Jezus zapłacił za zbawienie ludzi,
iść drogami, którymi On chodził.
Nasza święta wiara nie jest niczym innym
jak Ewangelią miłości.
ukazywać miłość Boga wobec ludzi
i w zamian prosić o miłość ludzi.

bl. Matka Teresa z Kalkuty

ZADANIE. Dokonaj własnej interpretacji słów Matki Teresy - w powiązaniu z tematem katechezy.

OCENY:

- z każdego tematu jest ocena oraz ewentualne za odpowiedzi ustne (jeżeli się zobaczymy) plus prace dodatkowe (dla chętnych).
- gdy wykonasz zadania w poniedziałek/wtorek - otrzymasz ocenę: +1,
- w terminie +-0,
- jeżeli wykonasz zadania bez względu na termin otrzymasz ocenę -1,
- inne formy oceny do uzgodnienia. POWODZENIA.

data oddania

Imię i Nazwisko

email:
mirekc
-wirus
@o2.pl

strona:
retsat1.
com.pl/
wzorem
Jezus

klasa 2 LOg RELIGIA
(12-16 IV 2021)

NR.kat.w.PODR-45i46

DATA.realizacji-13.04.2021

10B

45. DROGI I BEZDROŻA FAŁSZYWYCH WYBORÓW

- eliminacja hamulców poprzez popieranie zachowań infantylnych;
- wpajanie regresji i bezkompromisowości poprzez przyjęcie systemu zasad (drobiazgowych i nielogicznych);
- tępienie wrażliwości poprzez stosowanie obelg słownych i wulgarnej języka;
- ścisłe regulowanie rytmu dnia i nocy;
- manipulacje poprzez muzykę transującą, relaksującą czy tzw. mantry;
- manipulowanie treściami wynurzeń adeptów w celu większego podporządkowania grupie;
- uzależnianie na skutek „palenia mostów” uczuciowych i ekonomicznych z rodziną;
- wprowadzanie dezorientacji i zwiększonej podatności na bodźce emocjonalne poprzez dietę i głodówki;
- pogłębianie zależności w wyniku gry o niejasnych zasadach;
- wzmacnianie potrzeby „zbawienia” poprzez przesadne interpretowanie grzechów popełnionych w „dawnym życiu”;
- utrzymywanie lojalności i posłuszeństwa z powodu rzekomego zagrożenia dla duszy, życia lub zdrowia;
- zmiana stosunków międzyludzkich poprzez organizowanie „rodzin kultowych” i „nowych małżeństw”;
- wpajanie wszechobecnego zagrożenia przez demony, szatana, których nosicielami są rzekomo wszyscy wrogowie grupy (demonomania).

A Szydłak, Sekty na wakacjach, „Katecheta” nr 7-8/1999, s. 16.

Ideologia sekt wobec nauki Kościoła

Sekty zazwyczaj głoszą, że zbawienie jest udziałem tylko niewielkiej grupy, kierowanej przez ludzi obdarzonych wybitną osobowością, którzy wierzą, iż są związani z Bogiem uprzywilejowaną relacją, oraz utrzymują, że tylko oni znają Jego tajemnicę. Także poszukiwanie sacrum przybiera dwuznaczne formy. Dla niektórych jest to najwyższa wartość, ku której człowiek dąży, choć nigdy jej nie osiąga, dla innych natomiast sacrum osadzone jest w świecie magii, gdzie człowiek próbuje sprowadzić je do sfery swego oddziaływania, aby nim manipulować i sobie je podporządkować. Przywódcy sekt z elementów, wyrwanych z kontekstu katolickiej nauki i tradycji, wyprowadzają wnioski bardzo odległe od tego pierwotnego kontekstu. Por. Jan Paweł 11, dz. cyt., n. 2-3.

Nasza postawa wobec sekt:

- dawanie świadectwa dojrzałej wiary;
- właściwie rozumiany dialog - współpraca humanitarna, ekonomiczna, polityczna;
- poszanowanie drugiego człowieka - wykluczyć trzeba wszelkie formy dyskryminacji;
- ciągłe pogłębianie swojej wiary.

Jak chronić się przed działaniem sekty?

Osoby regularnie spowiadające się dziwnie jakoś nie są zaczepiane przez sekciarzy, chociaż tak naprawdę to nikt nie jest zabezpieczony, oprócz ludzi. ... chorych psychicznie. Chodzi o to, ażeby w kontakcie z werbownikami, jeżeli już do takiego dojdzie, przedstawić się jako świadek Chrystusa i rzeczywiście nim być. Trzeba też pamiętać o tym, że sytuacje stresowe podwyższają podatność na techniki manipulacyjne. Zwłaszcza, jeżeli sekta pojawia się w czasie, kiedy doświadczasz trudności życiowych związanych na przykład z egzaminami, zerwanymi więzami rodzinnymi, poczuciem osamotnienia czy alienacji w nowym środowisku, presją kręgów towarzyskich czy koniecznością podjęcia ważnej decyzji. Chociaż grzech niewątpliwie pozostaje najważniejszym czynnikiem podatności na sektę (głównie grzech nieprzebaczenia, nienawiści, pychy w poszukiwaniach religijnych itd.), to niewiele osób zostaje członkami grup kultowych z własnej woli. Niekiedy para-doksalnie to właśnie kontakt z sektą służy radykalnemu nawróceniu. A Szydłak, Sekty na wakacjach, dz. cyt., s. 14.

Warto zachować ostrożność wobec grup, osób, które:

- mają łatwe, jednoznaczne odpowiedzi na najtrudniejsze pytania i recepty na wszystkie problemy człowieka i świata;
- obdarzają nas nadmierną, nawet niestosowną, przyjaźnią, gdyż niewiele prawdziwych przyjaźni zawiązuje się błyskawicznie;
- zapraszają na bezpłatne posiłki, prelekcje, dyskusje, kiedy nieznany jest organizator ani jego adres czy nazwa instytucji zapraszającej (sekta najczęściej nie podaje własnej nazwy w ogóle lub stosuje nazewnictwo parawanowe, manipulacyjnie podszywając się pod jednostkę naukową lub polityczną, np.: „Instytut Wiedzy o Tożsamości”, „Stowarzyszenie Urzeczywistniania Wartości Uniwersalnych”, „Centrum Medytacyjne”, „Ruch dla Kobiet w Walce o Pokój”, „Centrum Myślenia Pozytywnego” i setki innych);
- wywierają presję na zasadzie, że podobno „tak postępują wszyscy, inni”, więc to musi być dobre;
- zapraszają na spotkania, seminaria, wykłady o mglistych celach i niejasno lub tajemniczo sformułowanych tematach, bowiem stosowanie uników i przekrętów w nauczaniu publicznym jest manipulacją i zazwyczaj służy ukryciu prawdziwego celu;
- werbują poprzez rozbudzanie poczucia strachu, zagrożenia czy winy, gdyż uczucia te narzucone przez kogoś nigdy nie mogą być czymś pozytywnym czy twórczym (należy zdecydowanie odróżnić indukowane poczucie winy od prawdziwej skruchy i żalu). A Szydłak, Sekty na wakacjach, dz. cyt., s. 17.

OCENY:

1. z każdego tematu jest ocena oraz ewentualne za odpowiedzi ustne (jeżeli się zobaczymy) plus prace dodatkowe (dla chętnych).
2. gdy wykonasz zadania w poniedziałek/wtorek - otrzymasz ocenę: +1,
- w terminie +-0,
- jeżeli wykonasz zadania bez względu na termin otrzymasz ocenę -1,
- inne formy oceny do uzgodnienia. POWODZENIA.

data oddania

Imię i Nazwisko

email:
mirekc
-wirus
@o2.pl

strona:
retsat1.
com.pl/
wzorem
Jezus

klasa 2 Log RELIGIA (19-23 IV 2021)

NR.kat.w.PODR-54i55

DATA.realizacji-20.04.2021

54. MISTYCZNE ŻYCIE W ŚWIECIE - ŚWIĘTA KATARZYNA ZE SIENY

Życie

Katarzyna ze Sieny, doktor Kościoła, patronka Włoch, urodziła się w Sienie w 1347 roku, zmarła w Rzymie w 1390 roku. W wieku sześciu lat, jak twierdziła, miała pierwszą wizję. Mając lat siedem, złożyła ślub dziewictwa i próbowała uciec z domu, aby „udać się na pustynię z anachoretami”. W wieku dwunastu lat sprzeciwiła się woli rodziców, którzy chcieli wydać ją za mąż. Wyrazem tego sprzeciwu było obcięcie włosów. W 1365 roku wstąpiła do tercjarek św. Dominika w Sienie, aby oddać się bez reszty Bogu i bliźniemu w życiu kontemplacyjnym, w pomocy ubogim, więźniom i chorym. Nie umiejąc początkowo pisać, Katarzyna dyktowała swoje listy ze słowami pocieszenia, odwagi i napominania do ludzi z różnych warstw społecznych, ktokolwiek poprosił ją o pomoc, do intelektualistów, przywódców, przedstawicieli ugrupowań politycznych, wnosząc w ten sposób wkład w rozwiązywanie różnych ważnych problemów. W 1375 roku w kościele św. Krystyny w Pizie Katarzyna otrzymała stygmaty. W następnym roku udało jej się przekonać przebywającego w Awinionie papieża Grzegorza XI, aby powrócił do Rzymu. Pod koniec swego życia włączyła się w udaremnienie schizmy, która powstała po wyborze Klemensa VII za sprawą kardynałów przeciwnych papieżowi Urbanowi IV. Katarzyna nie wahała się zabrać głosu przed kardynałami na konsystorz w Rzymie. Jej 381 listów jest przenikniętych wielką miłością do Chrystusa i ludzi.

Specyficzna duchowość ludzi świeckich

Duchowemu życiu ludzi świeckich szczególne znamie winna nadawać przynależność do stanu małżeńskiego i rodziny, życie bezżenne czy wdowieństwo, uwarunkowanie chorobą, działalność zawodowa i społeczna. Niech więc świeccy nie zaprzestają ustawicznie doskonalić danych sobie właściwości i przymiotów odpowiadających tym warunkom życia i posługiwać się własnymi darami otrzymanymi od Ducha Świętego.

Nadto świeccy, którzy, idąc za swoim powołaniem, wstąpili do któregoś ze stowarzyszeń lub instytutów uznanych przez Kościół, niech starają się równocześnie wiernie zachowywać im właściwe szczególne znamie życia duchowego.

Niech również wysoko cenią kwalifikacje zawodowe, zmysł rodzinny i obywatelski i owe cnoty, które odnoszą się do życia społecznego, to jest: uczciwość, ducha sprawiedliwości, szczerości, łagodności, siły ducha, bez których nie może istnieć prawdziwe życie chrześcijańskie. (DA 4)

zadanie.

Napisz, co najbardziej Cię ujęło w życiu tych świętych?

55. RADOŚĆ ŻYCIA - ŚWIĘTA URSZULA LEDÓCHOWSKA

11

Życie

Julia Ledóchowska, córka Antoniego i Józefiny Salis-Zizers, urodziła się w 1865 roku w Austrii. Dzieciństwo i młodość spędziła w Austrii, wzrastając w domu o tradycjach katolickich i polskich. Ukończyła szkołę w instytucie pań angielskich w Sankt Pölten, ponadto prywatnie uczyła się malarstwa, muzyki, literatury i języków obcych. W 1883 roku rodzina Ledóchowskich wróciła do Polski i osiedliła się w Lipnicy Murowanej koło Bochni. Po śmierci ojca Julia pomagała w zarządzaniu majątkiem. Leczyła chorych, opiekowała się biednymi, uczyła chłopców przygotowujących się do kapłaństwa. Już w wieku 20 lat Urszula cieszyła się wśród ludności opinią mądrej i sprawiedliwej osoby. Dlatego przychodzili do niej często ludzie, by rozstrzygała sąsiedzkie spory i łagodziła nieporozumienia.

Gdy Urszula uzyskała pozwolenie matki, wstąpiła 18 sierpnia 1886 roku do klasztoru sióstr urszulanek w Krakowie. Rozpoczęła nowicjat, przyjęła imię zakonne Urszula i 28 kwietnia 1889 roku złożyła śluby wieczyste. Odtąd stale uzupełniała swe wykształcenie i równocześnie zajmowała się pracą nauczycielską i wychowawczą w pensjonacie sióstr urszulanek w Krakowie. W 1896 wyjechała do Francji, aby uzyskać dyplom nauczyciela języka francuskiego. Po powrocie z Francji pracowała jako nauczycielka i zajmowała się pracą wychowawczą. W 1904 roku została wybrana przełożoną klasztoru krakowskiego, a dwa lata później otworzyła żeński internat akademicki przy klasztorze i założyła pierwszą w Polsce sodaliję mariańską krakowskich studentek.

W 1905 roku wyjechała do Rzymu, aby uzyskać zgodę papieża na zmiany w konstytucjach oraz na podjęcie pracy przez urszulanki w Rosji (w stroju świeckim). W lipcu, po zakończeniu kadencji przełożonej, wyjechała do Petersburga, gdzie objęła kierownictwo internatu przy gimnazjum św. Katarzyny. W styczniu 1908 roku została konspiracyjną przełożoną klasztoru urszulanek w Petersburgu, współpracowała też z Polonią, założyła sodaliję mariańską pań i przyjęła pierwsze nowicjuszki. Jednocześnie uczyła się języka fińskiego, aby otoczyć opieką religijną protestanckich Finów z okolicznych wiosek i umożliwić im modlitwę w ich własnym języku.

Po wybuchu pierwszej wojny światowej została usunięta z Rosji i przeniosła się do Skandynawii; najpierw do Szwecji, a później do Danii. Zorganizowała tam instytut języków obcych dla młodzieży, szkołę gospodarczą i ochronkę dla sierot po polskich robotnikach emigrantach. W Szwecji założyła katolickie pismo i zorganizowała sodaliję mariańską. W czasie wojny podjęła współpracę z komitetem pomocy ofiarom wojny zorganizowanym m.in. przez Henryka Sienkiewicza. Wędrowała po Skandynawii z wykładami o cierpięciu Polsce. Wygłosiła prawie 50 odczytów. Jej słowa budziły sumienia i jednocyły w organizowaniu pomocy materialnej i moralnej dla Polski.

Miłość do Boga i do ojczyzny nakazała jej wrócić do odrodzonej Polski i rozpocząć pracę „od podstaw”. Osiadła w Pniewach pod Poznaniem, zbudowała tam dom macierzysty zgromadzenia, organizowała pracę wychowawczą, szczególnie wśród dzieci i młodzieży. W 1930 otrzymała aprobatę Stolicy Apostolskiej na utworzenie nowej galezi urszulanek. Od tej chwili rozpoczyna się żywiołowy rozwój zgromadzenia, dzięki niespotykanej aktywności założycielki. W Pniewach powstał zakład opiekuńczo-wychowawczy, małe gimnazjum im. Piusa X dla chłopców, małe seminarium gospodarstwa domowego oraz internat przyszkolny. Równocześnie matka Urszula organizowała kolonie letnie dla dzieci i młodzieży, rekolekcje dla inteligencji. Powstało wiele nowych placówek w Sieradzu, Łodzi, Poznaniu, Czarnym Borze pod Wilnem i Warszawie. Liczne podróże zagraniczne matki Urszuli zaowocowały utworzeniem nowych placówek (Rzym, Francja) i realizowaniem nowych inicjatyw. Praca matki Urszuli została doceniona przez władze Rzeczypospolitej i otrzymała ona w 1927 roku Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski, w 1930 - Krzyż Niepodległości, a w 1937 - Złoty Krzyż Zasługi. W 1939 zbudowała w Lipnicy ochronkę dla dzieci. Na życzenie Stolicy Apostolskiej matka Urszula apostołowała także w Rzymie, gdzie zmarła w opinii świętości 29 maja 1939 roku. O świętości matki Urszuli przekonane były przede wszystkim siostry ze zgromadzenia przez nią założonego. Została pochowana w grobowcu zgromadzenia na cmentarzu Campo Verano. W roku 1983 w Poznaniu papież Jan Paweł II beatyfikował matkę Urszulę, a w 2003 kanonizował w Rzymie.

OCENY:

1. z każdego tematu jest ocena oraz ewentualne za odpowiedzi ustne (jeżeli się zobaczymy) plus prace dodatkowe (dla chętnych).
2. gdy wykonasz zadania w poniedziałek/wtorek - otrzymasz ocenę: +1,
- w terminie +-0,
- jeżeli wykonasz zadania bez względu na termin otrzymasz ocenę -1,
- inne formy oceny do uzgodnienia. POWODZENIA.

email:
mirekc
-wirus
@o2.pl

strona:
retsat1.
com.pl/
wzorem
Jezus

klasa 2 LOg RELIGIA
(26-30 IV 2021)

NR.kat.w.PODR-56idodatk.
DATA.realizacji-27.04.2021

56. BYĆ DOBRYM JAK CHLEB - ŚW. BRAT ALBERT

Życie. Adam Hilary Bernard Chmielowski, późniejszy brat Albert, urodził się 20 sierpnia 1845 roku w Igołomi, zmarł 25 grudnia 1916 roku w Krakowie. W kalendarzu liturgicznym wspomina się go 17 czerwca. Lata 1861-1863 spędził w Puławach, gdzie studiował. W powstaniu styczniowym utracił nogę, musiał też opuścić kraj, więc wyjechał do Paryża. Po krótkich studiach w Paryżu i Gandawie przyjechał do Krakowa, aby je kontynuować w Akademii Sztuk Pięknych. Następnie kształcił się po tej linii w Monachium. Wstępując do zakonu jezuitów w Starej Wsi (1880), miał już wyrobione nazwisko jako malarz. Z powodu choroby musiał jednak opuścić nowicjat, aby 25 sierpnia 1887 roku przywdziać habit regularnego tercjarza. Zakładał przytuliska dla włóczęgów oraz domy dla bezdomnych dzieci i młodzieży, zakłady dla kalek, starców i nieuleczalnie chorych, otaczał też opieką szpitale wojskowe i zakaźne w latach pierwszej wojny światowej. Powołał do życia dwa zgromadzenia zakonne: Braci (1888) i Sióstr (1889) Posługujących Ubogim Trzeciego Zakonu św. Franciszka. Został beatyfikowany 25 czerwca 1983 roku w Krakowie i kanonizowany 12 listopada 1989 roku w Rzymie przez Jana Pawła II.

R. Skrzyniarz, Chmielowski Adam, w: Encyklopedia chrześcijaństwa, Kielce 2000, s. 124-125.

Nasz bliźni. Nasz stosunek do bliźniego jest rzeczą podstawową. Mówiąc „bliźni”, mam oczywiście na myśli tych, co żyją obok nas w rodzinie, dzielnicy, we wsi i w mieście. Ale odnosi się to tak samo do tych, których spotykamy w pracy, do tych, co cierpią, chorują, doznają samotności i są naprawdę ubodzy. Moimi bliźnimi są również ludzie geograficznie bardzo dalecy: uchodźcy ze swej ojczyzny, ludzie bez pracy, bez pożywienia i odzienia, a często pozbawieni wolności. Moimi bliźnimi są wreszcie ci wszyscy poszkodowani, całkowicie lub częściowo zrujnowani wskutek dramatycznych i nieprzewidzianych kataklizmów, które ich pogrążyły w fizycznej i moralnej nędzy, a jakże często w bólu po stracie najbliższych. Jan Paweł 11, Orędzie na Wielki Post I 1983.

ZADANIE. WYJAŚNIJ poniższą myśl.

Brat Albert to patron zdecydowanych. Jak powiedziała Wanda Zanusz, to „mało obstawiony święty”. A to dlatego, że wymaga dokonania jednoznacznego wyboru całkowitego zaangażowania w czyny miłosierdzia. Wszystko inne jest uspokajaniem sumienia.

B. Gruszka-Zych, Święty dla zdecydowanych, „Gość Niedzielny” 47/2002.

58. PISMO ŚWIĘTE KSIĘGĄ OBJAWIENIA

12

Biblia, Pismo św., Stary i Nowy Testament, Stare i Nowe Przymierze to nazwy tej samej, jedynej, wyjątkowej, świętej Księgi, której autorami są Bóg i człowiek. Jeżeli chcesz usłyszeć, jak Bóg przemawia do człowieka, to otwórz tę Księgę i czytaj. On chce być przez ciebie poznawany. Pragnie, byś wiedział, że JEST oraz jaki JEST. Dlatego wybrał pewnych ludzi, aby spisali dla innych to, co uczynił z miłości do człowieka. W ten sposób przemawiał do nich przez tysiące lat. Dziś chce mówić również do ciebie. Czytaj więc Biblię, a odnajdziesz w niej własną twarz, własne życie, i dostrzeżesz, jak Bóg w nim działa.

„Lata i wieki przychodzą i mijają, a z nimi nadchodzą i odchodzą ludzie, lecz Pismo święte pozostaje; jest ono niejako drogowskazem Bożym, manuskryptem Boskim, który wszyscy w pielgrzymce życia swego doczesnego czytać powinni, by z drogi objawienia nie zboczyć”. (św. Augustyn)

Mówiąc o kanonie ksiąg Pisma św. i o ich kanoniczności, mamy na myśli fakt, że właśnie te, a nie inne księgi zostały uznane za natchnione przez Boga i weszły do Biblii. Stanowią one tym samym regułę wiary i moralności (słowo „kanon” znaczy tyle co „reguła” lub „norma”).

Trzeba bowiem wiedzieć, że zarówno w dziejach narodu izraelskiego, jak i w początkach chrześcijaństwa pojawiło się wiele pism religijnych, które powoływały się na rzekome autorstwo uznanych religijnych autorytetów: proroków czy apostołów, chociaż nie były ich dziełem. Np. poza czterema znanymi EWANGELIAMI istnieją jeszcze pseudo-Ewangelie, noszące w swych tytułach imiona różnych apostołów, ale nie ma podstaw, aby je uznać za natchnione. Są to tzw. apokryfy.

Decydującą rzeczą w uznaniu jakichś pism za natchnione przez Boga była ich autentyczność. Księgi Nowego Testamentu są dziełami apostołów lub ich uczniów, których imiona noszą, przynajmniej w tym znaczeniu, że ich treść pochodzi od wymienionych autorów, chociaż jakby z „drugiej ręki”. W ten sposób sekretarzem i „piórem” św. Piotra był Marek, a św. Pawła - Łukasz.

Kto uznawał księgi biblijne za kanoniczne? Kto je „zaliczał” do Pisma św.? Dla Starego Testamentu hyla to tradycja żydowska, dla Nowego - tradycja chrześcijańska, tzn. przekonanie o ich autentyczności. Jakie istniało wśród pierwszych chrześcijan, a sięga to jeszcze czasów apostoelskich.

Kościół dokładnie bada i podaje do wierzenia tylko to, co jest zgodne z całą Biblią i Tradycją Kościoła. Pismo święte zawiera słowo Boże, a ponieważ jest natchnione, jest prawdziwie słowem Bożym”. (Konstytucja „Dei verbum”, 24)

ZADANIE. Wypisz skróty ksiąg biblijnych w NOWYM TESTAMENCIE.

OCENY:

1. z każdego tematu jest ocena oraz ewentualne za odpowiedzi ustne (jeżeli się zobaczymy) plus prace dodatkowe (dla chętnych).
2. gdy wykonasz zadania w poniedziałek/wtorek - otrzymasz ocenę: +1,
- w terminie +-0,
- jeżeli wykonasz zadania bez względu na termin otrzymasz ocenę -1,
- inne formy oceny do uzgodnienia. POWODZENIA.

email:
mirekc
-wirus
@o2.pl

strona:
retsat1.
com.pl/
wzorem
Jezus

klasa 2 Log RELIGIA
(04-07 V 2021)

kat.dodat.

DATA.realizacji-04.05.2021

Czy zastanawiałeś się kiedyś, skąd wziął się polski tekst Pisma świętego? Przecież nie jest on oryginalnym językiem Biblii. Spójrz niżej na urywek z Księgi Izajasza 61,10, napisany w języku hebrajskim. To właśnie ten język był pierwszym językiem Biblii. A tekst na stronie obok jest tym samym zdaniem, lecz przetłumaczonym na język grecki. Gdy okazało się, że wielu Żydów mieszkających poza ojczyzną nie zna już języka hebrajskiego, wówczas w III wieku przed Chrystusem przetłumaczono Stary Testament na grekę. Przekład ten, zwany Septuagintą, powiększył znacznie grono ludzi czytających Biblię. Umożliwił również poznawanie Boga poganom.

Pod koniec III wieku naszej ery cała Biblia została przełożona na język łaciński (jest to tzw. Wulgata). Od tam wielu chrześcijan mogło mieć swobodniejszy dostęp do tekstów biblijnych. Stopniowo Biblia była tłumaczona na wiele języków, w tym także na polski. Słyszałeś już o Biblii królowej Zofii, o przekładzie ks. Jakuba Wujka, a na pewno posiadasz w domu Biblię Tysiąclecia.

Nie każdy może tłumaczyć Biblię. Kościół troszczy się o to, by każdy jej przekład był wierny prawdzie objawionej, bo każde niewłaściwe tłumaczenie Biblii byłoby sfalszowaniem słów samego Boga.

Tekst Iz 61,10 - w języku greckim, hebrajskim, łacińskim i polskim:

Gaudens gaudebo in Domino et exultabit anima mea in Deo meo quia induit me vestimentis salutis et indumento iustitiae circumdedit me quasi sponsum decoratum corona et quasi sponsam omacam monilibus suis

Ogromnie weselę się dzięki Panu, dusza moja raduje się dzięki mojemu Bogu, ponieważ przyodziął mnie w szaty zbawienia, okrył mnie płaszczem sprawiedliwości jak oblubienicę, gdy zakłada turban z diademem, jak oblubienicę, gdy stroi się w swe klejnoty.

10 Καὶ εὐφροσύνη εὐφρανθήσονται ἐπὶ
κύριον
ἀγαλλιάσθω ἡ ψυχὴ μου ἐπὶ τῷ κυρίῳ
ἐνέδυσεν γάρ με ἱμάτιον σωτηρίου
καὶ χιτῶνα εὐφροσύνης ὥς νυμφίῳ
περιέθηκεν μοι μίτραν
καὶ ὥς νύμφην κατεκόσμησέν με κόσμῳ

10 שׁוֹשׁ אֲשִׁישׁ בִּיהוָה

תִּגְל נַפְשִׁי בַּאֲלֹהֵי

כִּי הִלְבִּישָׁנִי בְּגָדֵי־יֵשׁׁעַ

מְעִיל צִדְקָה יַעֲטֵנִי

כִּתְתֵּנִי יְכֶהֱן פָּאָר

וּכְפֹלָה תַעֲדָה כְּלִיָּהּ:

NAJBARDZIEJ ZNANE PRZEKŁADY PISMA ŚWIĘTEGO

Septuaginta (pierwszy przekład ST na język grecki – w III przed Chr.)	Wulgata (przekład na łacinę dokonany przez św. Hieronima – 382-406 r.)	Biblia ks. Jakuba Wujka (1593 r.)	Biblia Tysiąclecia (1965 r.)
--	--	---	------------------------------------

60. JAK CZYTAĆ PISMO ŚWIĘTE? INTERPRETA- CJA WYBRANYCH FRAGMENTÓW BIBLI. 13

Słowo Boże zostało wyrażone w Piśmie św. językiem konkretnych ludzi, stąd też, żeby je dobrze zrozumieć, należy stosować pewne reguły, zasady. Jedną z nich jest zasada korzystania z tekstu oryginalnego.

Tekst biblijny należy też wyjaśniać w świetle kontekstu gramatycznego, logicznego, psychologicznego, bliższego i dalszego, bowiem czytanie Biblii w sposób dosłowny może spowodować, że stracimy z oczu jej duchowy sens, a jej fragmenty staną się niezrozumiałe.

Autorzy stosowali też znane wówczas rodzaje literackie (epika, liryka, dramat) i gatunki, takie jak hymn, przypowieść, bajka, list, kazanie, metafora. Należy je zatem uwzględniać przy interpretacji Bożego słowa, aby stało się ono czytelne i zrozumiałe.

Hymn - jest pieśnią pochwalną na cześć Boga. Śławi Jego słowa, czyny i przymioty.

Przypowieść - to rozbudowane porównanie (gr. „parabole”), oparte na podobieństwie, jakie zachodzi między dwiema płaszczyznami różnego porządku, przy czym pierwsza jest obrazem wziętym z życia codziennego, zaś druga nie jest dostępna zmysłom, gdyż leży w sferze pojęciowej. Celem przypowieści było stosowne pouczenie i stopniowe wyjaśnianie jakiejś prawdy religijnej. Do gatunku przypowieści szczególnie często odwoływał się Pan Jezus.

Metafora - jest przenośnią, to znaczący przesunięciem znaczenia wyrazów z właściwego im przedmiotu na jakąś osobę, rzecz lub czynność, do których znaczenie to odnosił się w nietypowy sposób. Dla przykładu przenośnią jest zwrot „wy jesteście solą ziemi” (Mt 5, 13).

Bajka - to rodzaj literacki, w którym czynności lub słowa zwierząt i roślin symbolizują działanie człowieka.

List - to pisemna wypowiedź skierowana do osoby (korespondencja prywatna lub służbowa). Tej formy użyto do przepowiadania chrześcijańskiego, kierując listy do różnych wspólnot w Kościele czasów apostołskich.

Kazanie - to zbiór mów zawierający moralne pouczenia.

„Nie wierzyłbym Ewangelii, gdyby nie skłaniał mnie do tego autorytet Kościoła katolickiego”. (św. Augustyn)

zadanie

Przeczytaj dowolnie wybrany tekst z Pisma świętego, ustalając jego rodzaj i gatunek literacki. Następnie napisz, co powinieneś zmienić w swoim życiu pod wpływem tych słów.

OCENY:

- z każdego tematu jest ocena oraz ewentualne za odpowiedzi ustne (jeżeli się zobaczymy) plus prace dodatkowe (dla chętnych).
- gdy wykonasz zadania w poniedziałek/wtorek - otrzymasz ocenę: +1, - w terminie +-0, - jeżeli wykonasz zadania bez względu na termin otrzymasz ocenę -1, - inne formy oceny do uzgodnienia. POWODZENIA.

email:
mirekc
-wirus
@o2.pl

strona:
retsat1.
com.pl/
wzorem
Jezus

klasa 2 Log RELIGIA
(10-14 V 2021)

kat.dodat.

DATA.realizacji-11.05.2021

61. PISMO ŚWIĘTE A NAUKI PRZYRODNICZE

„Wierzę, że Bóg na początku stworzył z niczego pramaterię, że dał jej siłę, porządek i dynamikę. Wierzę, że według Jego woli z materii w ciągu wielu miliardów lat rozwinęło się życie: najpierw życie roślin, z tego życie zwierząt w coraz to wyższych formach, a w końcu w ciągu miliardów lat powstało życie ludzi - nas, którzy potrafimy myśleć, chcieć i kochać”. (z czasopisma młodzieżowego)

„Nigdy nie negowałem egzystencji Boga. Wierzę, że teoria ewolucji da się absolutnie pogodzić z wiarą w Niego”. (Karol Darwin)

„Nauka bez wiary jest kulawa, wiara bez nauki jest ślepa”. (Albert Einstein)

„Ludziom nauki powierzona została szczególna odpowiedzialność za prawdę - dążenie do niej, jej obrona i życie według niej”. (Jan Paweł II)

„Wiara pozbawiona oparcia w rozumie skupiła się bardziej na uczuciach i przeżyciach, co stwarza zagrożenie, że przestanie być propozycją uniwersalną. Żłudne jest mniemanie, że wiara może silniej oddziaływać na słaby rozum; przeciwnie, jest wówczas narażona na poważne niebezpieczeństwo, może bowiem zostać sprowadzona do poziomu mitu lub przesądu”. (z encykliki „Fides et ratio”, 48)

U podstaw tekstów biblijnych o stworzeniu świata jest „babiloński” system wyobrażeń o kosmosie. Niebo, ziemię i świat podziemny uważano za trzy piętra. Punktem centralnym była ziemia, wyobrażona na kształt płaskiej tarczy, która spoczywa na słupach tkwiących w oceanie. Wody oceanu przedostają się przez ziemię do góry i wypływają w rzekach i źródłach. Pod ziemią znajduje się świat podziemny. Tam zmarli śpią w stanie smutku. Nad ziemią niebo tworzy kopułę przypominającą klosz, na którym wiszą Słońce, Księżyc i gwiazdy, które mogą się poruszać. Nad niebem, które również jest morzem (przypomnij sobie deszcz), rozciąga się niebo ogniste. Tam lokowano siedzibę Boga.

(Księga Rodzaju 1, 1-15.19-25)

(Księga Rodzaju 1,26-28.31)

(Księga Rodzaju 2, 7-8)

Zadanie: Przemyśl raz jeszcze pierwszy werset Biblii („Na początku Bóg stworzył niebo i ziemię”).

Policz, ile prawd religijnych można z niego wydobyć na drodze logicznego rozumowania.

62. INSPIRACJE BIBLIJNE W LITERATURZE

14

Człowiek tworząc wyraża siebie, w twórczości potwierdza własną tożsamość. Jedną z form twórczych jest twórczość literacka, na którą od wieków duży wpływ wywierało Pismo święte.

W średniowieczu istniał ścisły związek Biblii z literaturą (kazania, misteria religijne, pieśni, wtki o męce Pańskiej). Tematyka wiązała się głównie z życiem Chrystusa i Jego Matki (pieśni maryjne, wielkopostne, „Bogurodzica” i „Kazania świętokrzyskie” - to najstarsze zachowane zabytki języka polskiego z tego okresu).

W okresie odrodzenia reformacja wpłynęła na większe zainteresowanie psalmami, choć od średniowiecza są już one pieśniami liturgicznymi.

Ze wszystkich tłumaczeń psalmów najslawniejszy jest „Psałterz Dawidów” Jana Kochanowskiego, nad którym poeta pracował blisko dziesięć lat. Udało się Kochanowskiemu osiągnąć w „Psałterzu” mistrzostwo, polegające na wyrażeniu ogromnego bogactwa treści religijnej w wierszach i zwrotkach niezwykle urozmaiconych, i dać dzieło o wybitnej wartości poetyckiej, które - z tekstem muzycznym wybitnego kompozytora Mikołaja Gomółki - dla całych pokoleń następnych stać się miało praktycznym podręcznikiem poetyki, zbiorem wspaniałych obrazów i gotowych formuł językowo-stylowych.

W literaturze barokowej ożywienie motywów Nowego Testamentu było uwarunkowane potrydencką reformą katolicką, która w zainteresowaniu się Starym Testamentem widziała wpływ protestantyzmu; drugą przyczyną był zanik humanistycznego traktowania Starego Testamentu jako równorzędnego z antykiem skarbcu piękna. Biblia jest w tym okresie nade wszystko Księgą świętą. Ewangelie łatwo wiąże się z modlitwą, przeżyciem, adoracją. Podobnie rzecz ma się z psalmami.

W okresie oświecenia racjonalizm XVII wieku patrzy na Biblię jednostronnie, w duchu deizmu: Bóg wprawdzie stworzył świat, ale się nim mało lub w ogóle nie zajmuje. Pismo św. jest traktowane na równi z antyczną mitologią, literatura czerpie z niego bohaterów przeżywających tragedie i przygody.

W okresie romantyzmu, zwłaszcza po upadku powstania listopadowego, Biblia nabiera szczególne-go znaczenia. W najobszerniejszym nurcie literatury patriotycznej widoczny jest wpływ mesjanizmu. Upadek powstania uaktywnił podobieństwo Izraela i Polski jako narodu wybranego, oczekującego od Boga wybawienia z niewoli.

Pozytywizm oddala się od Biblii. Ale nie można mówić o całkowitym z nią zerwaniu. W modernizmie czy Młodej Polsce sięganie do Biblii staje się bądź przejawem religijności twórcy, bądź poszukiwaniem znaków o doniosłym znaczeniu u innych, bądź też zwykłą artystyczną modą, pozbawioną głębszego sensu. Stąd motyw biblijny może spełniać tu funkcję religijną, areligijną lub nawet antyreligijną.

W literaturze współczesnej istnieją dwa nurty.

Nurt pierwszy to nawiązanie do poezji prorockiej przez głoszenie wezwania do heroicznego życia opartego na wierze. Nurt drugi stanowi biblijna proza o tematyce starotestamentowej. Przede wszystkim jednak nawiązuje się do Nowego Testamentu, jak w opowiadaniach czy powieści o Chrystusie.

ZADANIE. Wypisz tytuły utworów o tematyce biblijnej i nazwiska ich twórców znana ci z języka polskiego.

OCENY:

1. z każdego tematu jest ocena oraz ewentualne za odpowiedzi ustne (jeżeli się zobaczmy) plus prace dodatkowe (dla chętnych).
2. gdy wykonasz zadania w poniedziałek/wtorek - otrzymasz ocenę: +1,
- w terminie +-0,
- jeżeli wykonasz zadania bez względu na termin otrzymasz ocenę -1,
- inne formy oceny do uzgodnienia. POWODZENIA.

email:
mirekc
-wirus
@o2.pl

strona
retsat1.
com.pl/
wzorem
Jezus

klasa 2 LOG RELIGIA (17-21 V 2021) CZW

kat-dod.

DATA.realizacji-18.05.2021

59. BOŻE OBJAWIENIE WOBEC LUDZKICH PROBLEMÓW

„Pewnego wiosennego dnia dziadek i ja wybraliśmy się na przechadzkę za miasto, w kierunku Góry św. Marcina. Minęliśmy Plac Sanguszków, położony w głębi pięknego, starego parku wśród czerwonych buków i platanów i wyszliśmy na drogę wysadzoną dzikimi jabłoniąmi.

Dziadek przystanął. Jest tak pięknie, że warto pomówić o Biblii - powiedział. I zaczął mówić o sztuce jej czytania.

Symeon ben lochaj zwykły mawiać, że każde słowo Pisma kryje tajemnicę - mówił dziadek - a ponieważ do tajemnicy wiedzie zazwyczaj wiele dróg, staraj się Biblię czytać na różne sposoby. Niekiedy czytaj «z mędrca szkiełkiem i okiem», badaj uważnie każde słowo tekstu, innym zaś razem popuść wodze wyobraźni i rozważaj z bystrością nieco mniej badawczą i wyostrożoną, ale za to z sercem bardziej otwartym, wypadki dziejące się na kartach Księgi. Za każdym razem odnajdziesz w tych fragmentach inne wartości. Jeżeli przeczytasz ten i ów rozdział dwadzieścia razy, powinieneś przynajmniej dziesięć razy czytać go inaczej i za każdym razem odkrywać w nim inne obszary. Nigdy jednak nie bądź pewny, że dotarłeś do właściwego jego sensu, do sedna sprawy. Nie popadaj w popłoch, jeżeli za każdym czytaniem inne wartości wydobędziesz z tego samego tekstu, nawet takie, które sobie nawzajem przeczą. Biblia jest żywiołem bez dna i granic. Nikt z badaczy, egzegetów, teologów, uczonych i pisarzy nie dotarł do jej najgłębszych źródeł. Dlatego nie zrażaj się, jeżeli w Biblii czegoś nie zrozumiesz. Mądrzejsi od ciebie również nie rozumieli wszystkiego. Ale bądź zawsze przygotowany na nieprzewidziane odkrycia i znaleziska, które podczas poprzednich lektur wymknęły się twojej uwadze. Ten sam rozdział czytać będziesz wielokrotnie i nie wpadniesz na ślad tego, czego szukasz, aż nagle, za którymś razem, nie tylko otrzymasz jasną odpowiedź na trapiące cię pytania, ale trafisz na dotychczas nie zauważone przez ciebie pokłady obrazów i myśli, i wtedy ujrzysz to, co było całkowicie zasłonięte przed tobą podczas wszystkich poprzednich lektur. Biblia jest podobna do Boga. Nie pozwala, by ją poznawano i zgłębiano do samego dna.

I to jest wszystko, co zachowałem w pamięci z monologu dziadka o sztuce czytania Biblii. Wskazówki te stały się dla mnie drogowskazem podczas każdorazowej lektury Księgi, ochroniły mnie przed niejednym błędzeniem i zaoszczędziły mi wielu rozczarowań. Dlatego zawsze z uczuciem rozrzewnienia wracam do wspomnień o tej podmiejskiej przechadzce, do czerwonych buków i platanów, i drogi wysadzonej dzikimi jabłoniąmi, i do starca, którego wysoka postać rzuca dobry cień na moje dzieciństwo i pierwszą młodość. Pamięć jest jak westchnienie”. (R. Brandstaetter, Krąg biblijny, Warszawa 1986, s. 36-37)

Czytając Pismo święte wchodzimy w świat ludzkiego życia, ludzkich problemów, z którymi stawa-no codziennie przed Bogiem, by się Go radzić w ich rozwiązywaniu. Pismo święte jest historią ludzi zwyczajnych, żyjących na ziemi, którzy podlegali naturalnym prawom życia i śmierci, rodzenia się i umierania, pracy, miłości, grzechu. W życiu codziennym liczyli się z Bogiem, albo też, odrzucając Go, ponosili konsekwencje własnej niewiary. Po ścieżkach życia Bóg ich prowadził, a oni dążyli do Niego i w Nim pokładali nadzieję.

ZADANIE. -Jak czytać Biblię, by przyniosła nam odpo-wiedzi na dręczące nas pytania? - Na jakie problemy życia szukałeś odpowiedzi w Piśmie św.?

60. PISMO ŚWIĘTE KSIĘGĄ MODLITWY

15

Człowiek poprzez dar mowy komunikuje się ze światem. Rozmawiając wchodzi w kontakt z drugim człowiekiem, daje się poznać i tworzy z nim relacje. Tak też jest z Bogiem. W rozmowie z Nim człowiek wyraża siebie, poznaje Boga i wchodzi z Nim w bli-skość. Taką rozmowę nazywamy modlitwą. By jednak mogła ona budować zdrowe relacje z Bogiem, potrzebuje zdrowych form, wychowujących ludzkie serce do przyjaźni ze Stwórcą i głębokiej z Nim zażyłości.

Uczniowie, patrząc na modlącego się długie godziny Chrystusa, prosili Go, aby nauczył ich modlitwy. Jezus wtedy powiedział:

„Wy zaś tak się módlcie: Ojcze nasz, który jesteś w niebie... (Ewangelia według św. Mateusza 6, 9-15)

„Modlimy się na różne sposoby. Ale czy modliliśmy się kiedykolwiek za pomocą lektury Pisma świętego?

Spróbujmy je «na ślepo» otworzyć. Może natrafimy na opowiadanie o nocy w Gethsemani, może na lamentację Jeremiasza, może na przypowieść o synu marnotrawnym, o miłosiernym Samarytaninie, na opis Ostatniej Wieczerzy lub na Hymn o Miłości św. Pawła, może na fragment Izajasza lub wizję Apokalipsy. Nie zwracajmy uwagi na komentarze, nawet najmądrzejsze. To, co przeczytamy, starajmy się za-stosować do naszego życia, do naszego czasu, do bliskich nam ludzi, do naszych doświadczeń i prze-żyć. Nasze usiłowania nie pójdą na marne. Po chwili poczujemy, jak przeczytany tekst wraz ze swoimi obrazami, wartką akcją i dramatycznym konfliktem przeobraża się w osobliwą modlitwę, aczkolwiek nasz współ-udział w niej ogranicza się wyłącznie do uważnej lektury, do zatrzymania się od czasu do czasu przy jakimś trudnym szczególe i do powtórnego, jeszcze uważniejszego odczytania go w milczeniu. Myśl wyrażona w zdaniu usta-la właściwą hierarchię wartości i każe nam zastanowić się nad smutkiem naszego życia i nad nieładem, który w nim panuje. Wtedy spostrzeżemy, że nie wypełniliśmy ani jednego z zaleceń Bożych. Bez tej konfrontacji z Bogiem nie ma prawdziwej modlitwy. Jest to konfrontacja nader bolesna, gdyż uzmysławia nam, jak bardzo jeszcze nie jesteśmy chrześcijanami. «Nie każdy, który mi mówi» Panie, Panie, wejdzie do królestwa niebieskiego, ale ten, który wypełnia wolę mojego Ojca, będącego w niebie: (Ewangelia św. Mateusza 7, 21). Słowa Pisma świętego dobitnie uprzytamniają nam odległość, która dzieli nasze pogańskie wnętrza od ducha Chrystusowego Prawa. Modlić się - nie znaczy tylko prosić. Modlić się - znaczy również otrzymy-wać naukę od Boga”. (R. Brandstaetter, Krąg biblijny, Warszawa 1986, s. 73-74)

ZADANIE. Ułóż modlitwę, która najbardziej określa twoją osobowość. Znajdź w Nowym Testamencie kilka przykładów modlitwy.

OCENY:

1. z każdego tematu jest ocena oraz ewentualne za odpowiedzi ustne (jeżeli się zobaczymy) plus prace dodatkowe (dla chętnych).
2. gdy wykonasz zadania w poniedziałek/wtorek - otrzymasz ocenę: +1, - w terminie +-0,
- jeżeli wykonasz zadania bez względu na termin otrzymasz ocenę -1,
- inne formy oceny do uzgodnienia. POWODZENIA.

data oddania

Imię i Nazwisko

email:
mirekc
-wirus
@o2.pl

strona:
retsat1.
com.pl/
wzorem
Jezus

klasa 2 LOG RELIGIA
(31 V-2VI 2021) CZW

kat-dod.

DATA.realizacji-01.06.2021

65. HISTORIA ZBAWIENIA

Historia zbawienia jest historią ludzkich doświadczeń, które łączą się ściśle ze zbawieniem pochodzącym od Boga. W tę historię wciągnięta jest cała ludzkość, a Pismo św. ukazuje, że jej bieg się jeszcze nie zakończył, lecz zmierza do pełni zbawienia w czasach ostatecznych. Miała ona swój początek, gdy Bóg stwarzał świat, i będzie mieć swój koniec na końcu czasów. Jej trzy etapy to Stary Testament, Nowy Testament oraz czas Kościoła.

PSALM 63(62). Tęsknota za Bogiem i świątynią

1 Psalm Dawidowy. Gdy przebywał na Pustyni Judzkiej.

2 Boże, Ty Boże mój, Ciebie szukam;

Ciebie pragnie moja dusza,

za Tobą tęskni moje ciało,

jak ziemia zeschła, spragniona, bez wody.

3 W świątyni tak się wpatruję w Ciebie,

bym ujrzał Twoją potęgę i chwałę.

4 Skoro łaska Twoja lepsza jest od życia,

moje wargi będą Cię sławić.

5 Tak błogosławię Cię w moim życiu:

wzniosę ręce w imię Twoje.

6 Dusza moja się syci niby sadłem i tłustością,

radosnymi okrzykami warg moje usta Cię chwala,

7 gdy wspominam Cię na moim posłaniu

i myślę o Tobie podczas moich czuwań.

8 Bo stałeś się dla mnie pomocą

i w cieniu Twych skrzydeł wołam radośnie:

9 do Ciebie Ignie moja dusza,

prawica Twoja mnie wspiera.

10 A ci, którzy szukają zguby mojej duszy,

niech zejść w głębiny ziemi.

11 Niech będą wydani pod miecze

i staną się łupem szakali.

12 A król niech się raduje w Bogu,

niech chlubi się każdy, który nań przysięga,

tak niech się zamkną usta mówiących kłamliwie. (Psalm 63)

Historia miłości Boga do człowieka, rozpoczęta stworzeniem i rajem, a napiętnowana grzechem pierwotnym, jest w ciągłym rozwoju. Kształtował ją Bóg, wychodząc naprzeciw upadłemu człowiekowi przez swoje zbawcze słowo i zbawcze czyny. Rozpoznając w nich swojego Stwórcę, człowiek odpowiada Mu posłuszeństwem, tęsknotą za utraconym Bogiem oraz aktami miłości i uwielbienia.

66. BŁOGOSŁAWIEŃSTWA RECEPTĄ NA SZCZĘŚCIE

Ojciec święty, będąc z jubileuszową pielgrzymką w ziemi świętej w roku 2000, spotkał się na górze zwanej „górze błogosławieństw” z ludźmi młodymi. Powiedział wówczas: „Usiedliśmy na tym wzgórzu tak jak pierwsi uczniowie i słuchamy Jezusa. (...) Ileż pokoleń przed nami głęboko poruszyło kazanie na górze. Ilu młodych ludzi w ciągu wieków zgromadziło się wokół Jezusa, aby słuchać słów o życiu wiecznym, tak jak wyście się zgromadzili. Ile młodych serc natchnęła moc Jego osobowości i zniewalająca prawda Jego orędzia”.

(z homilii na górze błogosławieństw, 24 marca 2000)

Temat szczęścia w wypowiedziach młodzieży: „Szczęście to coś, czego potrzebuje każdy człowiek, choć chyba nikt nie czuje się do końca szczęśliwy. Zawsze jest coś, co przeszkadza nam być szczęśliwym. Szczęście to wyjątkowy stan ducha, który wprawia nas w doskonały humor i pozwala realizować to, czego pragniemy. Jest to coś, z czym czujemy się lekko, wesoło. Niestety, niektórzy, nawet gdy mają wszystko, nie czują się szczęśliwi”. (Agata)

„Szczęście jest czymś, co zależy wyłącznie od nas, od naszych oczekiwań wobec świata i innych ludzi. Jeżeli oczekujemy coraz więcej i więcej, nigdy nie będziemy szczęśliwi”. (Dawid)

„Źródłem szczęścia jednego człowieka jest szczęście innych, tych, których kochamy. Człowiek szczęśliwy w swoim życiu postępuje dobrze, ponieważ naprawdę szczęśliwi ludzie są uczciwi. Źródłem szczęścia jest uczciwość i czystość”. (Marcin)

„Szczęście to miłość pod każdą postacią”. (Ola)

ZADANIE. Co, według ciebie, znaczy być szczęśliwym?

- 5(Jezus) 1. widząc tłumy, wszedł na górę. A kiedy usiadł, podeszli do Niego uczniowie.
2. On zaś rozpoczął swoją naukę takimi słowami:
3. - Szczęśliwi ubodzy w duchu, albowiem ich jest królestwo niebieskie.
4. Szczęśliwi, którzy się smucą, albowiem będą pocieszeni.
5. Szczęśliwi łagodni, albowiem odziedziczą ziemię.
6. Szczęśliwi, którzy łakną i pragną sprawiedliwości, albowiem będą nasyceni.
7. Szczęśliwi miłosierni, albowiem dostąpią miłosierdzia.
8. Szczęśliwi czystego serca, albowiem będą oglądali Boga.
9. Szczęśliwi, którzy doprowadzają do pokoju, albowiem nazwani będą synami Bożymi.
10. Szczęśliwi, którzy cierpią prześladowanie za sprawiedliwość, albowiem ich jest królestwo niebieskie.
11. Szczęśliwi jesteście, jeśli z mojego powodu lżą was i prześladowają, i kłamliwie przypisują wam wszelkie zło.
12. Cieszcie się i radujcie, bo czeka was sowita zapłata w niebie. Tak bowiem prześladowali proroków, którzy żyli przed wami. (MT 5,1-12)

OCENY:

1. z każdego tematu jest ocena oraz ewentualne za odpowiedzi ustne (jeżeli się zobaczymy) plus prace dodatkowe (dla chętnych).
2. gdy wykonasz zadania w poniedziałek/wtorek - otrzymasz ocenę: +1,
- w terminie +-0,
- jeżeli wykonasz zadania bez względu na termin otrzymasz ocenę -1,
- inne formy oceny do uzgodnienia. POWODZENIA.